1893 — 1973
80
років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 130. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 13-го ЛИПНЯ 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, JULY 13, 1973 No. 130. VOL. LXXX.

О. д-р Любомир Гузар став монахом уставу св. Теодора Студита

Рим (В.Л.). — В неділю, 24-го червня 1973 р., пройшовши цілий чин схими, став монахом Студитів відомий в Америці священик, душпастир парохії Кергонксон-Союзівка, префект і професор історії філософії в Колеґії св. Василія Великого в Стемфорді, Конн., пластовий сеньйор і тепер доктор св. Богословія, о. Любомир Гузар.

о. д-р Любомир Гузар

Зворушлива церемонія чину схими — вічних обітів — відбулася в обителі оо. Студитів в Кастельґандольфо в монастирській каплиці. Чину схими - обітів довершив Блаженніший Верховний Архиєпископ Кардинал Кир Йосиф Сліпий, який після східнього права являється найвищим Настоятелем Уставу Чина св. Теодора Студита. Рано о год. 9-ій почалась торжественна Служба Божа, яку служив сам Блаженніший Верховний Архиєпископ в сослуженні оо. Ювіналія Мокрицького, Студита, о. шамбеляна д-ра Івана Хоми, канцлера Бл. Верх. Архиєпископа, і о. Петра Стецюка. Дияконував о. Рафаїл, Студит. З початком Служби Божої о. д-р Любомир Гузар стояв при вході до каплиці в товаристві о. Антона Рижака, настоятеля Студитської Обителі в Кастельгандольфо. Після Малого входу (перед „Святий Боже"), о. Любомир увійшов до каплиці в супроводі о. настоятеля Рижака та інших монахів. Отець Рижак ніс горіючу свічку. Прийшовши до царських дверей, в яких сидів Блаженніший Верховний Архиєпископ, о. Любомир положився хрестом, а відтак встав, пройшов цілий чин схими, який складався із приречень, що він покидає світ, щоб в досконаліший формі віддати себе всеціло на службу Господеві і відрікається добровільно світського життя. Блаженніший Верховний Архиєпископ довершив постриження о. Любомира, підстригаючи на вхрест волосся на голові, а відтак передав новопостриженому ієромонахові всі частини монашого одягу: підрясник, пояс, параман, каптур, рясу, чотки-вервицю, нагрудний хрест і ручний хрест. Після закінчення облечення о. Любомир одягнув всі священичі ризи і

(Закінчення на стор. 5-ій)

АМЕРИКА ВЖЕ 15-ИЙ РАЗ З ЧЕРГИ ВІДЗНАЧИТЬ ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Вашингтон. — Наступний тиждень, що почнеться цієї неділі, 15-го липня, буде в Америці Тижнем Поневолених Націй, згідно із схваленою Конгресом ЗСА 15 років тому резолюцією, що стала законом 86-90 та яка „уповноважує і прохає" Президента ЗСА кожного року проголошувати третій тиждень липня Тижнем Поневолених Націй аж до часу, як усі народи світу будуть вільні і незалежні. Досі вже чотири Президенти ЗСА: Двайт Д. Айзенгавер, Джон Ф. Кеннеді, Линдон Б. Джонсон та Ричард М. Ніксон такі Тижні проголошували й очікується, що відповідну проклямацію в найближчих днях проголосить знову президент Ніксон. Крім Президентів країни, досі також губернатори 24 стейтів та посадники багатьох міст такі Тижні проголошували. Голова Крайового Комітету Тижня Поневолених Націй проф. д-р Лев Добрянський, як у минулих роках, так і тепер звернувся окремим листом до законодавців, прохаючи їх, щоб вони з цієї нагоди, „як репрезентанти нашого народу, потвердили знову перед світом наші основні принципи та політично-моральні зобов'язання відносно одного більйона людей в тоталітарно-комуністичній неволі". В листі проф. Добрянського в дальшому сказано, що „недавні розмови з Брежнєвим не можуть закрити брутального факту, що поневолені нації в Центральній Европі в межах СССР та в Азії і на Кубі все ще поневолені".

Відповідні відзначення Тижня Поневолених Націй заплянувано в цілому ряді більших і менших міст. В Ню Йорку відповідна програма з цієї нагоди почнеться в неділю, 15-го липня, зібранням національностевих, ветеранських, політичних та інших патріотичних угрупувань на схрещенні 59-ої вулиці і 5-ої евеню о год. 9-ій рано. 15 хвилин пізніше почнеться похід 5-ою евеню до 50-ої вулиці і о год. 10-ій перед полуднем на інтенцію поневолених націй буде відправлена торжественна Свята Літургія в катедрі св. Патрика. О год. 11-ій відбудеться знову похід по 5-ій евеню від 50-ої вулиці до Центрального Парку (біля 72-ої вулиці), де відбудеться відповідна програма. На четвер, 19-го липня, заплянована на год. 6-ту вечора моторкада вулицями Мангеттену, що почнеться від Першої евеню і 39-ої вулиці. Відповідні програми заплановані також в інших містах.

СССР ТА КИТАЙ ЗНОВУ КУПУЮТЬ ЗБІЖЖЯ В ЗСА

Вашингтон. — За даними Департаменту сільського господарства, Советський Союз замовив у ЗСА вже з цьогорічного врожаю 7.85 млн. метричних тонн збіжжя, яке має бути доставлене до СССР в наступному році. Одночасно комуністичний Китай замовив 2.7 млн. метричних тонн пшениці, кукурудзи та сої з домовленням про доставу у 1973-74 рр. У повідомленні нічого не говориться про те, яку ціну погодилися заплатити обидві комуністичні держави Америці за збіжжя. Цьогорічне советське замовлення є значно менше, порівняно з минулим роком, коли СССР закупив 19 млн. тонн зерна та 1 млн. тонн сої. Замовлення Китаю збільшилося порівняно з минулим роком на понад мільйон тонн. Советське замовлення включає 3.5 млн. метричних тонн пшениці і дещо понад 4 млн. тонн кукурудзи.

Конгрес переведе слідство в справі минулорічного продажу збіжжя

Сенатор Генрі Джексон поінформував, що спеціальна сенатська підкомісія розпічне 20-го липня слідство в справі минулорічного продажу збіжжя Советському Союзові. Це слідство зумовлене звідомленням Генерального Облікового Бюра яке ствердило цілий ряд неправильностей у переведенні цієї продажі, а в першій мірі зробило закид Департаментові сільського господарства, що він погодився на продажу збіжжя, не прослідивши належно ситуації і не взявши до уваги потреб американського ринку, що спричинило значний зріст цін на сільськогосподарські продукти в країні. Крім того Бюро видвигнуло закид, що компанії, які переводили збіжеву трансакцію з СССР, використали нагоду, щоб дістати додаткові фонди порядком державних субсидій, до чого вони не були управнені. Це звідомлення Генерального Облікового Бюра є у конфлікті із звідомленням Департаменту справедливости, який зі свого боку переводив слідство в справі закидів про надужиття при продажу збіжжя Советському Союзові і ствердив, що ніякого правопорушення не сталося.

Почались українознавчі літні курси в Гарварді

Частина учасників літніх українознавчих курсів в Гарварді

Кембридж (Н.Н.) — На українознавчі курси в літній школі Гарвардського університету вписалося 43-ох студентів. прибули вони із 13-ти різних стейтів ЗСА і одна студентка із Канади. Щодо кількости зголошених, то перед веде Ню Джерзі — 11 студентів. Із стейту Ню Йорк — 7, з Ілиной — 4, з далекої Міннесоти — 3, по 2 із Пенсильвенії, Флориди і Каліфорнії. По одному із Огайо, Мейн, Ню Гемпшир, Індіяна, Арізони. На курсі історії України, що його проводить д-р О. Субтельний, є 24 студенти, в тому кількох не-українського походження, а на історичному семінарі — 6. На курсі української літератури, що його вчить проф. Ася Гумецька — 14 студентів, а на курсі української мови для заавансованих — 6. Курс української мови для початкуючих веде д-р А. Горняткевич — 6 студентів. Між курсантами є п. Еверет Гарднер, американець не-українського роду, меценат ФКУ. Він на літній школі українікм вже вдруге.

Кожноденно навчання відбувається в Джефферсон, Ларсен та Гудман будинках університету. Для товариських гутірок, для засідань і плянувань розвагової програми курсанти сходяться в приміщеннях Гарвардського Українського Наукового Інституту.

У п'ятницю 6 липня, відбулася перша вечірка: „Познайоммось". Прийшли студенти, як також члени професорського складу. Приготовано перекуски, відсвіжуючі напитки, була музика з пластинок, співи. Всіми інформаціями та адміністративними порадами й опікою служить секретарка в інституті — Уляна Пасічник.

„Українці демонструють національну єдність"

Міннеаполіс. — Місцева газета „Міннеаполіс Сан" з 3-липня опублікувала під таким наголовком широку ілюстровану інформацію про „Український день Стейту Міннесоти". Газета пише, що „українці міста зібралися в неділю у Міннегага парку, де у пополудневих годинах були влаштовані танці, співи, молитви. Головним промовцем на імпрезі був д-р В. Душник, редактор „Українського Квартальника". Показ танців дав український танцювальний ансамбль Спілки Української Молоді Америки, а український хор „Дніпро" під управою о. Миколи Бриня дав концерт вибраних українських пісень". В газеті також є опублікований текст звернення управи Відділу УККА у Міннеаполісі, у якому інформується про Україну та український народ та відносини на Україні під сучасну пору. Ілюстрації з цієї української імпрези займають три повні сторінки газети. Окремий допис про цей український День у Міннесоті надрукований в цьому числі на іншому місці.

Джон Мічелл далі твердить, що Президент не був причетний до Вотерґейтської афери

Вашингтон. — Джон Мічелл, колишній генеральний прокуратор ЗСА та керівник перевиборчої кампанії Президента, під час другого дня свідчення перед сенатською комісією знову твердив, що, на його думку, президент Ніксон нічого не знав про пляни вломуу до головної квартири Демократичного Крайового Комітету, ані про спроби затаїти цілу Вотерґейтську аферу. Дж. Мічелл у своїм свідченні в середу, 11-го липня, продовжував також твердити, що хоч він сам брав участь у спробах затаїти Вотерґейтську справу, як також у спробах приховати іншу нелеґальну діяльність декого із персоналу Білого Дому, то він не поінформував Президента про ці справи, бо боявся, що президент Ніксон захоче покликати винуватих до відповідальности, а це могло б було пошкодити передвибочій кампанії Президента. Під гострим допитом членів сенатської комісії, яка розглядає Вотерґейтську справу, Мічелл сказав, що 20-го червня 1972-го року, тобто три дні після вломуу до головної квартири Демократичної партії і арешту 5-ох вломників, він говорив з президентом Ніксоном про цю справу та що перепрошував Президента за те, що не зумів вдіржати кращої контролі над членами Комітету для перевибору Президента, бо деякі з арештованих були членами цього Комітету. Але Мічелл продовжував твердити, що він ні тоді, ні пізніше не сказав Президентові нічого про спроби затаювання. Заперечуючи свідчення свого заступника в Комітеті для перевибору Президента Джеба Меґрудера, Мічелл ще раз повторив, що він не дав згоди на інсталяцію підслуховних апаратів у демократичній квартирі та що він не бачив інформацій здобутих з допомогою цих апаратів. Але в загальному, Мічелл більше старався доказати невинність президента Ніксона ніж свою власну. Він заявив, що добре ім'я Президента буде захищене фактами та самим президентом Р. Ніксоном. Не входячи в деталі, Мічелл сказав, що Г. Р. Галдеман і Джон Д. Ерліхман, колишні головні дорадники Президента, знали про спроби затаювання Вотерґейтської афери. Мічелл також твердив, що він не так

(Закінчення на стор. 5-ій)

Болгарська газета нападає на Пекін за „антисоціялістичний курс"

Софія. — Від якогось часу комуністична преса сателітних держав розправляється з „маоїстською клікою", проводячи гострий протикитайський курс. Недавно до цих голосів приєдналася також болгарська газета, орган ЦК Болгарської Комуністичної Партії „Работническо дело", публікуючи 6-го липня статтю „Китай і антисоціялістичний курс маоїстів". Інформуючи про політику Китайської Комуністичної Партії, газета пише, що в Китаю заступлено соціялістичні методи господарського керівництва волюнтаризмом та авантюризмом, що спричинило великі втрати для країни. В Китаї, пише болгарська газета, збережені всі атрибути воєнно-бюрократичної диктатури, оформленої в час „культурної революції". Політична влада зосереджена в руках Мао Тсе-тунга та його „маленької групи", а конституція фактично без значення. На міжнародній арені китайські комуністи проводять „розкольницьку діяльність", що використовують „вороги соціялізму і комунізму". Керівництво Китайської Комуністичної Партії спрямовує свою діяльність на підрив єдности і солідарности соціялістичних держав, боячися, що така єдність і солідарність стане китайцям на шляху у їхніх змаганнях за „геґемонію у світі".

В ПЕНСИЛВЕНІЙСЬКОМУ СТЕЙТОВОМУ УНІВЕРСИТЕТІ Д-Р В. ЛУЦІВ ВИКЛАДАТИМЕ УКРАЇНСЬКУ ІСТОРІЮ

Стейт Колледж, Па. — В Пенсилвенійському Стейтовому Університеті почнуться в цьогорічному осінньому семестрі виклади історії України від початків її історичного життя до бою під Полтавою 1709 р. Викладатиме д-р Василь Луців. Курс має назву Л. А. 198-А і за нього одержуватимуть студенти три кредити. Крім цього, в департаменті мов у цьому ж університеті відбувалися останнім часом виклади української мови для заавансованих. Разом із цим інформують, що правління Пенсилвенійського Стейтового Університету призначило д-ра В. Луцева членом комітету наукових дослідів для цього університету та 16 афілійованих коледжів. Д-р Василь Луців є автором монографії про гетьм. І. Мазепу й інших праць та видавцем і редактором журналу „Життя і Школа".

КОРОТКІ ВІСТКИ

БАГАМСЬКІ ОСТРОВИ, ЯКІ 10-го ЛИПНЯ СТАЛИ НЕЗАЛЕЖНОЮ ДЕРЖАВОЮ, внесли аплікацію на членство в Об'єднаних Націях. Якщо Генеральна Асамблея проголосує прийняти Багамські острови, то вони стануть 135-им членом Об'єднаних Націй. Багамські острови були під владою Великої Британії протягом трьох століть, але багамці мали самоуправління вже довший час, бо Британія не вмішувалася у внутрішні справи.

СЕНАТСЬКА ПІДКОМІСІЯ ЗРЕДУКУВАЛА ФОНДИ на розбудову нового типу підводного човна, яке мало б називатися „Трайдент". Підводні човна „Трайдент" могли б вистрілювати далекосяжні ракети. Уряд плянував у 1978-ому році закінчити будову першого із заплянованих 10 „Трайдентів", але виглядає, що ці пляни може будуть перенесені на 1980-ий рік, бо Сенатська підкомісія для дослідів і розвитку зредукувала 885 мльйонів долярів із суми, якої домагався президент Ніксон. Президент хотів, щоб програма розбудови „Трайдентів" дістала на цей фіскальний рік 1.7 більйона долярів. Справа фінансування цих підводних човнів тепер піде до Сенатської комісії для справ збройних сил, а опісля до цілого Сенату. Потім вона перейде до Палати Репрезентантів.

УРУГВАЙСЬКИЙ УРЯД, ЯКИЙ Є КОНТРОЛЬОВАНИЙ ВІЙСЬКОВИМИ КОЛАМИ, заарештував провідників опозиції, яка виступає проти скасування демократичних інституцій в цій південноамериканській країні. Арешти провідників різних опозиційних партій та арешти кількох членів розв'язаного Конґресу наступили після того, як 9-го липня ц.р. військові частини здушили протиурядову демонстрацію в Монтевідео. Демонстрація була скликана, як протест проти розв'язання Конґресу 29-го червня, запровадження гострої цензури преси та встановлення майже диктаторської системи правління.

ЗА ПІДРАХУНКОМ СПЕЦІЯЛІСТІВ, Москві забракне води в 1975 році. Щоб не допустити до такої кризи, советські інженери опрацювали проєкт розбудови системи каналів, з допомогою яких можна буде використати водні ресурси річки Вазузи.

В ТУНІСІ ВІДБУДЕТЬСЯ між 15-22 липня перший Панафриканський Фестиваль Молоді. Програма включає такі теми, як обговорення питання африканської солідарности, економічних труднощів, солідарности з іншими державами т. зв. Третього світу, а також симпозіюм на тему африканської культури.

Пенсії Соціяльного Забезпечення будуть збільшені від липня 1974 р. на 5.6%

Вашингтон. — З Білого Дому повідомлено у середу 12 липня ц. р., що през. Р. Ніксон підписав схвалений Конґресом закон про збільшення пенсій з титулу Соціяльного Забезпечення на 5.6 відсотка, починаючи з половини наступного року, тобто від 1 липня 1974. В повідомленні визначено цю інформацію, як добру вістку для мільйонів громадян ЗСА. Почнуться виплати збільшених пенсій з 1 серпня 1974 р. Підписав през. Р. Ніксон цей закон ще в понеділок цього тижня, але ж проголошення відкладено, щоб Президент мав змогу приготовити відповідну заяву з цього приводу. У проголошеній в середу заяві, Президент висловив свою радість і вдоволення із схвалених Конґресом змін у законодавстві щодо Соціяльного Забезпечення. У зв'язку із підвищенням коштів прожитку це збільшення може винести не 5.6% але й 5.8%. Користають із пенсій Соціяльного Забезпечення яких 30 мільйонів американських громадян. З огляду на конечність покриття підвищених пенсій будуть збільшені відтягнення від загальної суми щорічних прибутків. Минулого року Конґрес схвалив був автоматичну підвишку пенсій Соціяльного Забезпечення відповідно до збільшення коштів прожитку, але це підвищення увійде в дію тільки з січнем 1975 р. Водночас із цим, у підписаному тепер Президентом законі, підвищено також загальну суму дозволеного для одержувачів пенсій заробітку із дотеперішніх 2,100 дол. до суми 2.400 долярів річно.

Перевидано книжку о. Нестора Дмитрова „Канадійська Русь"

Вінніпеґ. — Українська Вільна Академія Наук у Канаді започаткувала за редакцією д-ра Михайла Марунчака свою нову серію „Джерела до історії українців Канади" передруком спогадів о. Нестора Дмитрова, одного з провідних піонерів і будівничих Американської України, що були друковані 1897 р. у „Свободі" і появилися того ж року окремою книжкою, як ч. 4 Видавництва часопису „Свобода" п. н. „Канадійська Русь". Автор цієї книжки, о. Нестор Дмитрів був наприкінці 19-го сторіччя другим з черги, після о. Григорія Грушки, головним редактором „Свободи" і другим головним секретарем заснованого в 1894-му році Руського, згодом Українського Народного Союзу. На підставі ухвали 4-ої Конвенції УНСоюзу, що відбулася 1897 р. у Мейфілді, Па., о. Нестор Дмитрів був висланий в тому ж році до Канади для перевірення становища, в якому жили тоді українські іміґранти в Канаді. Провів цю свою поїздку о. Н. Дмитрів в 1897 р. і наступного року й далі перебував у Канаді, відвідуючи українські поселення, як урядовець Іміґраційного Департаменту в Оттаві з осідком у Вінніпеґу. Вислідом його поїздки до Канади були спогади й репортажі, опубліковані 1897 року, як також нариси й оповідання, друковані в пізніших роках. Передруковано подорожні спомини о. Нестора Дмитрова фототипічним способом з оригінального видання, що було видане 1897 р. в Мт. Кармел, Па., де тоді друкувалася

о. Нестор Дмитрів

„Свобода". Перевидано книжку о. Н. Дмитрова з датою 1972 року для відзначення 75-річчя його приїзду до Канади і для вшанування праці о. Нестора Дмитрова, як першого священика, першого організатора й першого літописця українського життя в Канаді. Попереджене це перевидання вступом від редакції про завдання нової серії „Джерела до історії українців Канади", яка буде появлятися водночас двома мовами українською й англійською, як також статтею редактора серії д-ра М. Г. Марунчака п. н. „Нестор Дмитрів перший літописець українців Канади". Появилося це перевидання коштом канадійського мецената Степана Янківського, щедрого жертводавця на різні культурно-освітні та видавничі цілі. Замовляти книжку „Канадійська Русь" можна у видавництві Historical Publications, 116 Noble Ave. Winnipeg, R2L HJ6, Canada. Ціна 3 дол.

ЦЕСУС переслав меморандум урядові ЗСА

Торонто. — Управа ЦЕСУС інформує про те, що при нагоді перебування в ЗСА ген. секретаря КПСС Л. Брежнєва вона переслала на адресу президента Ніксона меморандум від імени всього українського студентства з проханням про інтервенцію в справі українських політичних в'язнів в СССР. Крім того управа ЦЕСУС заініціювала в різних країнах збирання підписів під петицією в обороні українських в'язнів із протестом проти порушування основних прав людини совєтським режимом в Україні. Копії меморандуму були також переслані на адреси сенаторів і конгресменів ЗСА.

Українська молодь з МекАду влаштовує „Розваговий вечір" у Вайлдвуд Кресті

МекАду, Па. — Щоб фінансово допомогти в побудові каплиці у Вайлдвуд Кресті, Н. Дж., де душпастирює о. Микола Старух, гурток української молоді з МекАду, заплянував дати „Розваговий вечір" — пісні, танку, музики і слова. Вечір цей відбудеться 15-го липня ц. р. о 8-ій год. вечора по Богослужбі, в залі П'єр у Вайлдвуді Кресті. В програмі виступлять юнаки і юначки з МекАду в співочих, танкових і музичних точках, бандурист — проф. Роман Левицький та зі сатирою письменниця Язичинська.

Гурток української молоді з МекАду — це вже третє, а той четверте народжене в Америці покоління, яке тісно і активно співпрацює з церквою і українською громадою. В більшості — це члени УНСоюзу, котрі під час Ювілею УНСоюзу, 19-го серпня ц. р., готуються до виступу в Лейквуді. В танцювальній групі, в хорі і як акомпаньяторка на акордеоні й на фортепіяні виступатиме Христина Словік, внучка Дмитра Капітули, колишнього довголітнього головного предсідника УНСоюзу (1908-1917 рр.) а опісля довголітнього контролера УНСоюзу.

НОВИЙ ПОСТІЙНИЙ ПРЕДСТАВНИК УССР ПРИ ОН

Київ. — Газета „Радянська Україна" з 7 липня опублікувала повідомлення про назначення В. Н. Мартиненка постійним представником Української ССР при Об'єднаних Націях в Ню Йорку. Дотеперішнього постійного представника УССР при ОН М. Д. Поляничку Рада міністрів УССР увільнила від обов'язків „у зв'язку з переходом на іншу роботу".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

75-річчя „Канадійської Руси"

З 80-річчям „Свободи", що припадає в цьому році, і 80-річчям Українського Народного Союзу, що його будемо відзначати в 1974 році, тісно зв'язана активність другого з черги головного редактора „Свободи" і другого в черзі головного секретаря УНСоюзу, о. Нестора Дмитрова (1863-1925), зокрема 75-річчя встановлення ним у 1897-1898 рр. тісних взаємин між „Американською Україною" і „Канадійською Україною", тобто між українськими спільнотами ЗСА і Канади.

Сімдесят шість років тому, 1897 року, провідний тодішній діяч Руського Народного Союзу о. Нестор Дмитрів, згідно з рішенням 4-ої конвенції, був висланий до Канади „для перевірення відносин, в яких живуть наші українські поселенці". Виїхавши в Канаду, о. Н. Дмитрів був не тільки першим українським священиком, що відвідав українців у Канаді, відправив там для них першу Службу Божу, започаткував ставлення „Хрестів Свободи" і засновування перших українських парафій, але й першим українським представником в Іміграційному Департаменті Канади 1898 року й першим літописцем українського життя в Канаді. Вислідом цієї духовної і згодом організаційно - допомогової діяльности о. Н. Дмитрова між українською іміграцією на терені Канади були друковані 1897 року п. н. „Канадійська Русь" у „Свободі" й видані того ж року окремою книжкою його подорожні спогади з описом відвідуваних ним українських громад і життя українських поселенців. Зацікавлення життям канадських українців проявляв о. Нестор Дмитрів і в пізніших своїх літературних писаннях і в усій своїй багатогранній діяльності в рамцях Українського Народного Союзу, поклавши цим тривкі основи для закріплення тісних взаємин між американськими й канадськими українцями і поширення мережі Відділів УНСоюзу на терені Канади.

75-річчя започаткування цих взаємин і співпраці відзначила Українська Вільна Академія Наук у Канаді 1972 року заініціюванням серії „Джерела до історії українців Канади" за редакцією М. Марунчака з виданням, як першого її числа, спогадів о. Нестора Дмитрова „Канадійська Русь", що є першоджерельним матеріялом у цій ділянці. Ця річниця буде відзначена також під час цьогорічного Національного Українського Фестивалю Канади, що відбудеться в днях 2-5 серпня в Давфині, Манітоба, і що його почесними господарями будуть головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір із дружиною Марією.

Упосліджене село

Про незадовільний стан на відтинку сільських загальноосвітніх шкіл в СССР не приходиться багато говорити. На це час від часу звертала й звертає увагу совєтська преса. У якій мірі цей стан незадовільний, вказують факти низького рівня навчання, браку задовільних приміщень, підручників, кваліфікованого персоналу. У висліді учні, які закінчили восьмилітню загальноосвітню школу на селі, щодо своєї підготови далеко відстають від учнів такої ж категорії шкіл у містах Совєтського Союзу.

Очевидно, великі розходження в навчанні дітей у сільських і міських школах дуже сильно вдаряють по основній засаді совєтської системи, мовляв, в умовах совєтської дійсности поступово затирається різниця між селом і містом, між фізичною і розумовою працею. Треба припускати, що все це й мали на увазі в ЦК КПСС та Раді Міністрів СССР, коли на початку липня прийняли, як інформує совєтська преса, „постанову в питанні про заходи по дальшому поліпшенню умов роботи сільської загальноосвітньої школи".

У згаданій постанові зазначається необхідність звернути максимальну увагу на піднесення рівня навчання у сільських загальноосвітніх школах, бо без цього, мовляв, не можна буде перевести в життя плянів „соціяльно-економічного і культурного будівництва", а також „у подоланні істотних відмінностей між містом і селом". Про те, яку засадничу вагу має для СССР це питання, вистачить нагадати, що під сучасну пору „в сільських загальноосвітніх школах... навчається 22 мільйони учнів, що становить половину всіх школярів країни".

Плян докорінної зміни на відтинку сільського шкільництва в СССР розрахований на декілька років, і совєтські чинники не сподіваються, що їм скоріше від 1980 року пощастить піднести рівень навчання у сільських школах, поліпшити побутові умови вчителів та учнів і забезпечити школи кращими приміщеннями. Занедбання на цьому відтинку за останніх 50 років виявилося таке велике, що треба тепер аж „п'ятирічного пляну", щоб сільське шкільництво справді стало таким, як його з пропагандивних міркувань кожноденно представляє совєтська преса, пишучи про „великі й історичні досягнення" на шляху розвитку совєтського шкільництва.

В СССР плянують „поліпшення" сільського шкільництва

Москва. — Згідно з повідомленнями совєтської преси, ЦК КПСС та Рада міністрів СССР винесли постанову про ряд заходів, які мають бути вжиті на протязі найближчих шість років, щоб піднести рівень навчання у совєтських сільських загальноосвітніх школах. У цій постанові, як пише „Радянська Україна", 6 липня, стверджується, що треба усунути „недоліки в діяльності сільських денних, вечірніх (змінних) і заочних загальноосвітніх шкіл, здійснити у найближчі ро[ки] конкретні заходи по дальшому розвитку шкільної освіти на селі, зміцненню навчально-матеріяльної бази шкіл, забезпеченню їх виховання сільської шкільної молоді". За новим пляном, в СССР будуть пороблені заходи, щоб у „кожному радгоспі і великому колгоспі" була середня загальноосвітня школа. Як відомо, на селах тепер школи є двох ступенів: з чотирьох кляс і з восьми кляс. Восьмиклясова загальноосвітня школа є обов'язкова для всієї молоді. Під сучасну пору в сільських школах в СССР навчається половина всіх дітей шкільного віку, тобто є 22 мільйони учнів. Окремий наголос в новому пляні покладено на те, щоб в усіх сільських школах навчати учнів „автосправи або робити на тракторах, комбайнах та інших сільсько - господарських машинах".

Олександер Бряк

НА ЗАГИБЕЛЬ ЛЮДСТВА

Майбутність наших дітей — це майбутність людства. Які будуть грядучі покоління, таким буде й світ.

На наших очах діються неймовірні зміни, і ті зміни поступають шаленими темпами. Наприклад, родини, що мають по двоє чи по троє дітей, мають великі труднощі у їх вихованні. Страх перед тим, що надходить, стримує багато подруж від бажання мати дітей.

Молодь звертає на манівці, і поведінку її не можна назвати людяною, — немає у неї пошани до старших, віри в Бога, чемности, чесности, а найгірше, що немає пошани до самих себе. Надбання людства, виплекані тисячоліттями (культуру, науку, техніку), молодь скеровує не для добра людства, а на зло. Але чи в тому винна тільки молодь?

„Нові ідеї" спрямовані головно на знищення родини, бо без здорової родини не може бути здорового суспільства. Родина — це маленька держава, родина — це Церква. А хто ж ці ідеї поширює? На превеликий жаль, ви чуєте їх з уст учителів, політичних лідерів, лікарів, тобто — від т. зв. еліти.

Свого часу в журналі „Рідер Дайджест" була надрукована стаття Лестера Вилі під заг. „Війна проти американської родини". Редакція журналу коментує цю статтю такими словами:

„В часописах і журналах, через радіо і телевізію, з університетських катедр, по університетських кемпусах кричать про те саме: дні родинного життя — це пережитки! Подружнє життя скінчилося!"

Яка ж майбутність тієї частини нашої молоді, що сприймає „нові ідеї".

Л. Вилі подає один з багатьох прикладів: Канні, донька лікаря, закінчила університетські студії і готувалася продовжувати аспірантуру в галузі математики. Мріяла вийти заміж, мати дітей, створити свою родину. Але одного разу вона відвідала колонію гіппі. Безтурботне, вільне життя колоністів їй сподобалося. Зустріла гарного хлопця Генрі і з ним зійшлася. Забула про всі свої пляни-мрії і залишилася жити в цій „модерній" колонії.

Коли виявилося, що Канні сподівається дитини, батьки почали настоювати, щоб вони подружилися, але Канні рішуче заявила: „Подружжя вийшли з моди. Вони принижують і пригноблюють жінку. Крім того, нам не потрібно клаптя паперу (тобто метрики шлюбу), щоб зв'язати наше життя — ми одне одному довіряємо".

Народилося немовля, а Генрі, якому Канні довіряла, пішов до другої дівчини-колоністки, і у неї через рік також появилася дитина. Генрі ж, як той похітливий самець, деколи уділяв свої „ласки" то одній, то другій, але забезпеченням жінок, а тим більше дітей, не турбувався. Тепер Канні живе з своїм безбатченком - дитям на невеликі засоби, що їй дає „Велфар", користає з помочі батьків і вирощує ярину на своєму маленькому городі.

Таке життя покиненої молодої матері не видається проповідникам „нових ідей" принижуючим гідність жінки. Але що думає бідна Канні? Мабуть, вона вже тисячу разів розкаялася і прокляла ті всі „нові ідеї".

„Канні і її дитина, — пише Л. Вилі, — це жертви і наслідки війни проти шлюбу і родини. Цю війну провадять озвірілі борці за „свободу жінки", „прогресисти", в тому числі провідники „лівого фронту". Ця війна йде всюди, а полем бою є школи і університетські „кемпуси".

Редактор журналу „Шлюб і Родина", професор Південнокаліфорнійського університету К. Бродерик, який уважно слідкує за всіми виданнями на цю тему, говорить: видавці „падають з ніг", друкуючи багатомільйонові наклади книжок, в яких заповідається кінець подружнього життя, а пропагується інші форми співжиття. Багато з тих книжок включено в списки обов'язкових для читання на університетських курсах соціології і психології.

„Усі, без винятків, ці книжки, — пише Л. Вилі, — закликають до відходу від традиційного родинного життя. В одній із тих книжок пропонується групові і гомосексуальні шлюби чи взагалі спільне життя без шлюбу, комунальні родини або полігамію".

Один професор Міннесотського університету, „експерт" з полігамії, в цій книжці передбачає нову еру, „коли суспільство признає, як щось природнє, що і чоловіки, і жінки бажають різноманітности в своїх статевих зв'язках". Так начебто статеве життя є головною основою людського буття.

В іншій книжці автор пропонує обмін дружинами, що повинно привести до щасливої „кооперативи"!

На питання Л. Вилі, чому професори з таким запалом пропонують ці „теорії" студентам, Бродерик відповів, що студенти цього вимагають. Отже, постає питання: хто кого вчить?! Студенти, вирвавшись з-під контролі батьків, вступають у нешлюбні зв'язки, включаючи і „комунальні", а вчителі, замість їх опам'ятати, організують курси „нових сімейних форм", пишуть книжки на ці теми, проводять дискусії через радіо і телевізію.

Особливий наступ на родину ведеться через організацію т. зв. „жіночих курсів". Головним посібником на цих курсах є книжка К. Міллета і Ф. Енгельса. Фрідрих Енгельс твердив, що родина використовує і принижує жінку, і що приватна власність і держава, що базується на родинному, а не на комунальному способі життя, пригнічує людство.

К. Міллет представляє американську родину, як тюрму, очолену тираном, якому дружина і діти мусять цілковито підлягати.

Ще ця книжка (1969 р.) не вийшла з друку, як Корнельський університет організував „жіночі курси" і поклав її в основу своєї програми. Минулого року понад 200 високих шкіл провели тисячі таких курсів.

Л. Вилі запитав одну з професорів, що викладає на тих курсах, як вона собі уявляє родину в майбутньому. У відповідь почув: „Родина — це традиція, що стає нестерпним ярмом. Вона ізолює жінку і робить її життя безкольоритним".

На питання, що вона думає про шлюб, відповідь була: „Я волію короткотривале подружжя, не довше, як 10 років, тобто поки підростуть діти. Тоді шлюб повинен бути занульований і партнери зможуть знайти собі нових співжителів".

„Чи передаєте ви ці ідеї своїм студентам"? — запитав Л. Вилі.

„Я лише подаю їм факти, — відповіла вона. — Говорю їм, в чому лихо традиційної родини, що в більшості подружжя невдалі, нещасливі, і що чоловіки займають в них домінуюче становище".

Професорка соціології одного з університетів в Чикаго вимагає від студентів, щоб вони прочитали книжку С. Фаєрстона, в якій автор пропонує жінкам відмовитися від природнього способу родження дітей, а приводити на світ дітей штучним способом. Отже — відібрати жінкам їхнє почуття материнства, його насолоду.

Найбільша трагедія в тому, — робить висновок професор - соціолог Бродерик, — що молодь підлягає цьому „ідеологічному бомбардуванню" ще перед тим, поки вона на власному досвіді може пережити всі додатні сторони шлюбу і родини.

На жаль, війна проти родини ведеться з успіхом. Згідно з статистичними даними бюра Янкеловича, в 1969 р. 24 відс. з числа опитуваних студентів відкинули ідею подружжя і родини, а в травні 1971 р. таких було вже 34 відс.

Заходить питання: кому це потрібне?

Ми знаємо, що в царській Росії зразу після революції (та ще й перед нею) большевики також спиралися на вчення Енгельса та інших марксистів і старалися розбити родину. І це було для них потрібно, бо при міцній основі родини і незахитаній моралі вони б влади в своїх руках втримати не змогли. Пізніше, коли влада укріпилася, вони різко відкинули „вільну любов", а взялися за укріплення „совєтської сім'ї".

У часописах ЗСА появляються вістки про те, що по містах, а особливо в Ню Йорку процвітає проституція. Це ніби річ заборонена. Деяких проституток поліція затримує і навіть судить, але присуд за проституцію — 5 доларів!

Чи не є це все підготовою до революції? Звичайно, багато проповідників „вільної любови" безпосереднього відношення до революції не мають. Вони — лише знаряддя в руках провідників. На превеликий жаль, „батьки народу" в Америці майже нічого в цьому напрямі не роблять, тоді як міжнародний комунізм видає на цю „війну" щорічно сотки мільйонів долярів.

К. Степовий

Спомини очевидця

У неділю 24-го червня в церкві св. Вознесіння в Мейплвуді, Н. Дж., після Служби Божої і Панахиди, в залі цієї церкви відбулися жалобні сходини, присвячені пам'яті 7-ми мільйонів жертв, які з вини московського наїзника загинули в 1932-33 р. в тяжких муках голодової смерти. На цих сходинах очевидець голоду, який у тих роках працював вчителем в одному із сіл на Полтавщині, К. Степовий, розповів присутнім про страхіття, яке було в тому і в сусідніх селах восени 1932-го і навесні 1933-го року.

Він навів ряд прикладів як із свого особистого життя, так і з життя тамошнього селянина-колгоспника.

Коли за наказом районового відділу Народної Освіти — сказав доповідач, — я пішов на один з хуторів, щоб узяти на облік дітей шкільного віку, то не було кого записувати. Більшість дітей конали в голодових судорогах або лазили, не реагуючи на все те, що діялося навколо них. Багато їх померло тієї осени і весни 1933 р., а ще більше померло їхніх батьків і матерів. Могил їхніх не знайде ніхто, бо їх не хоронили за християнським звичаєм, а вкидали у провалля, в колодязі чи відвозили в яри.

Врожай того року був середній. Хліба вистачило б прогодувати людей і на наступний рік, але біда в тому, що наш край не був і не є вільний. Він окупований найлютішим ворогом, ім'я якого московсько-імперіялістичний комунізм. Режим цей страшний і жорстокий. Режим, який забрав з України все зерно, залишивши господарів на смерть.

І все це робилось на очах депутатки Верховного Совєту УССР — Олени Киви, яка була „обрана" від декількох округ і мешкала в цьому селі. Вона була свідком цієї найбільшої в історії людства трагедії. Була дояркою в колгоспі, в якому вмирали сотки людей. Чи вона підняла голос в обороні їх у районі, області, не кажучи вже про Верховний Совєт? Ні! Бо вона знала, що чекало на кожного того, хто підняв би голос в обороні свого народу. Вождь партії „непомильний", і той, хто спробував би заговорити будьщо проти нього, був би негайно зліквідований.

Голод був зорганізований з метою знищити український нарід. Твердження деяких осіб про те, що голодом хотіли большевики загнати українців до колгоспного ярма, не відповідає дійсності, бо гинули всі — і ті, що не були в колгоспі, і ті, що вже були в ньому.

І тоді, коли мільйони українських селян в страшних муках корчились від голоду, умирали в хатах і на полі, по городах і смітниках, на вулицях міст — з радіоголосників по всій країні лунало: „Жить стало лучше, жить стало веселей!".

Згадуючи ці страшні події в їх 40-ву річницю, мимоволі насувається питання: чи може українська нація, український народ забути про цей геноцид, який свідомо вчинений лютим ворогом Москвою? Чи може він примиритися з хижаком, який заміряється його знищити? Чи може кров, пролита нашими вояками в боротьбі за свою власну державу, висохнути, не залишивши жадного сліду? Ні! І ще раз ні!

Ми не можемо примиритись з ворогом, який загнав на смерть мільйони наших людей і ще тепер тримає в тюрмах, на засланні і в божевільнях тисячі чесних українців лише за те, що вони люблять свій нарід, свою квітучу Україну, свою рідну мову, традиції і культуру.

Ми мусимо горіти ненавистю і жадобою помсти до Москви, а не шукати з нею зближення чи будь-якого компромісу. Ідея української незалежности мусить бути чиста і несплямована.

І, не зважаючи на те, якою дорогою піде чи вже йде світова політика у відношенні до найбільшого ворога людства, що ним є Москва, ми мусимо триматися того, з чим більшість із нас ішла в світ, на еміграцію, мусимо боротися за приєднання волі і незалежности нашому народові.

Західні держави йдуть на братання з Москвою лише через те, щоб не допустити до атомової війни, в якій може загинути вся наша плянета. Ми ж не маємо зброї і хочемо змінити стан окупації країни безбожницькою, узурпаторською владою на владу свою, владу українську, справедливу, де не було б переслідування за рідну мову, культуру, релігію. Сама лише зміна літер УССР на УНР, як цього дехто хоче, як нібито зміну системи, не принесе користи нашому народові. Мусить бути вперта, послідовна боротьба різними засобами як на рідних землях, так і на еміграції за права і волю для нашого народу, за Самостійну Соборну Українську Державу.

Ті, які згідні йти на примирення з ворогом, включно з визнанням УССР як української держави, добровільно складають наші прапори, окроплені кров'ю найкращих синів і дочок українського народу. Ми ж ніколи не станемо на коліна і не проситимемо у ворога ласки для нашого народу, як не стають ті відважні, що поневіряються по мордовських концтаборах. Наші прапори мусять високо висіти на щоглах, а не лежати в архівах. З ними йшли в бій за українську державу наші батьки і брати, з ними підуть в слушний час ті, кому дорога своя Батьківщина і свій нарід.

ЗВЕРНЕННЯ

Українського Конгресового Комітету Америки в справі відзначення 55-річчя відновлення гетьманської влади в Україні і 100-річчя з дня народження Гетьмана Павла

Український Конгресовий Комітет Америки, визнаючи всенаціональний характер визвольних змагань українського народу, святочно відзначає 55-річчя проголошення Української Соборної Самостійної Держави.

В цих змаганнях український нарід різними етапами намагався зберегти і закріпити своє самостійне державне існування.

Одним з етапів цієї боротьби був акт 29 квітня 1918 року, коли в Києві українські хлібороби та консервативні круги населення відновили історичну форму української держави — гетьманщину і проголосили Гетьманом Всієї України генерала Павла Скоропадського. Якраз в 1973 році припадає 100-річчя з дня народження Гетьмана Павла.

Цим актом засвідчено перед цілим світом, що не тільки революційно - демократична, але також і консервативна частина українського населення взяла активну участь у будові суверенної української держави.

Відновлена Українська Гетьманська Держава виявила багато зусиль у всесторонній розбудові української державности і громадського життя, зберігаючи історичне право нації на самостійне існування.

Оцінюючи належно вклад всіх шарів українського народу в боротьбі за свою державу, Український Конгресовий Комітет Америки відзначає 55-річчя роковин відновлення гетьманської влади в Україні і сторіччя народження Гетьмана Павла.

ЗА ПРЕЗИДІЮ ЕКЗЕКУТИВИ УККА:

Проф. Лев Е. Добрянський (—) Президент

Йосип Лисогір (—) Екз. Віце-Президент

Степан Спринський (—) Секретар

Ігнат Білинський (—) Секретар

Іван Базарко
Екзекутивний Директор

Іван Порятко

РАДА СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

(2)

Діяльність цих двох допомогових установ ішла в таких трьох напрямках:

1. матеріяльна поміч українським втікачам на теренах Західньої Европи;

2. правна охорона українських емігрантів;

3. допомога емігрантам у переселенні до заморських країн.

ЗУАДК і ФДУК діяли спільно, спільно утримували перше представництво в Европі — Українське Центральне Допомогове Бюро в Лондоні і керувалися тими ж широкими засадами, що їх висунула Суспільна Служба. Допомогова акція, що її виконували ЗУАДК і ФДУК для нашої скитальської громади в Европі, була ведена із основною ідеєю не тільки подати скору поміч, але дати таку поміч, що допомогла б цій масі людей вийти на певний шлях до нового життя. Матеріяльна і правна допомога, як і допомога в переселенні й інтеграції — велася в порозумінні з організованою скитальською спільнотою і в повній співпраці з нею. ЗУАДК і ФДУК ніколи не накидали ні форми допомоги, ні її розподілу. Всю матеріяльну поміч, як харчі, одяг, завжди передавалось до комітетів, які її розподілювали. Правна охорона мала головною ціллю добитися для українських скитальців повних прав утікачів державних націй і тих самих прав, що їх забезпечують міжнародні договори.

Створення Ради Суспільної Служби СКВУ

Під час 1-го Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ) в днях 16 і 17 листопада 1967 р. відбула свої наради Комісія Суспільної Служби, що її зорганізував і очолював д-р Володимир Галан, президент Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК). В склад Комісії Суспільної Служби входили представники самостійних допомогових організацій, Союз Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) і центральних організацій, що частинно ведуть суспільну службу, та представники країн нашого поселення, які брали участь у конгресі.

Комісія Суспільної Служби СКВУ ухвалила ряд резолюцій, що їх д-р В. Галан відчитав на пленумі СКВУ і що були одноголосно схвалені. 3-тя точка резолюції звучить: „Рекомендується Секретаріятові СКВУ відповідно до своїх спроможностей причинятися до координації харитативно-допомогової активности у вільному світі й створити при СКВУ Раду Суспільної Служби, до якої входили б представники центральних допомогових організацій всіх країн нашого поселення".

По довшому обговоренні вирішено доручити оформити Раду Суспільної Служби з осідком в Канаді. Президія Секретаріяту СКВУ попросила мгра суспільної праці Олю Даниляк в Торонті зорганізувати таку Раду. Оля Даниляк створила Ініціятивний комітет для оформлення Ради Суспільної Служби, перше засідання якого відбулося 30 березня 1968 р. в Торонті в приявності: О. Даниляк, К. Микитчук, С. Савчук, В. Ухач, Е. Янківської. На тому засіданні рішено Ініціятивний комітет побільшити представниками — ЗУАДК д-ром Володимиром Галаном, від УЗХриста Марією Квітковською, д-ром Михайлом Логазою і головою Централі Суспільної Служби Українців Канади мгром Романом Сенчуком. Екзекутива Ініціятивного комітету опрацювала проєкт правильника для Ради СС СКВУ, який розіслано до ЗУАДК, ССУК, СФУЖО і до членів Ініціятивного комітету з проханням подати свої зауваги до 30-го жовтня 1968 р., із зазначенням, що коли до визначеного речінця вони не дадуть своїх зауваг, то уважатиметься, що запроєктований правильник апробовано.

Перша Пленарна Сесія Секретаріяту СКВУ в дні 21 грудня 1968 р. в Торонті прийняла з вдоволенням оформлення Ради Суспільної Служби СКВУ, затвердила її правильник та заходи налагодження організаційних зв'язків з представництвами країн, що входять до СКВУ, центральними допомоговими організаціями і крайовими надбудовами. За апробатою Секретаріяту СКВУ перейменовано Ініціятивний комітет в тимчасову Раду Суспільної Служби СКВУ, яка продовжувала поглиблювати зв'язки з усіма допомоговими організаціями нашого поселення. Найбільші труднощі були в нав'язанні нормальних зв'язків із ЗСА, власне із Злученим Українським Американським Допомоговим Комітетом (ЗУАДК), Президія якого уважала, що при творенні Ради Суспільної Служби треба вистерігатися, щоб ця Рада своєю побудовою і структурою не стала ще одною з допомогових центральних організацій, які вже багато років діють, як ЗУАДК в ЗСА, ФДУК в Канаді та менші по інших країнах. Рада Суспільної Служби повинна діяти як їх центральне представництво, використовуючи їхні дотеперішні контакти з міжнародними харитативними організаціями та державними установами. Головне завдання Ради СС СКВУ — тримати тісні зв'язки з поодинокими країнами нашого поселення і спільно з ними обговорювати і плянувати, якій країні і в чому потрібно помагати.

Екзекутива Тимчасової Ради Суспільної Служби СКВУ в Торонті в порозумінні зі Секретаріятом підготовила Надзвичайний З'їзд Суспільної Служби з наміром передати Екзекутиву до ЗСА, який відбувся 24 квітня 1971 року в Торонті. Тимчасова Екзекутива склала звідомлення за час свого діяння. Нав'язано контакт з організаціями, що ведуть суспільну опіку по всіх країнах нашого поселення, виготовлено правильник праці Ради Суспільної Служби СКВУ, який апробували кореспонденційним шляхом координаційні осередки країн та затвердила пленарна сесія Секретаріяту СКВУ.

(Далі буде.)

До Добра і Краси

Сторінка Української Кооперативної Думки

НАШЕ МАЙБУТНЄ У МОЛОДІ

„Молодь — сіль землі", „Молодь — найбільший скарб народу", „Лицем до молоді"! Ось такі і їм подібні гасла чуємо чи не на кожному кроці: під час доповідей і нарад, в церкві і в школі, на сторінках преси і в публічних та приватних дискусіях. Вони стали висловом своєрідної аксіоми, яка не підлягає будь-якій дискусії. І воно зовсім зрозуміле і переконливе, зокрема, в нашому випадку майбутнього нашої спільноти в діяспорі.

І справді, будь-яка спільнота, яка не має у своїх рядах молоді, приречена на нидіння і занепад. Це дісться зокрема з такими клітинами суспільного життя, які є радше продуктом минулого ніж теперішнього, і які вже відіграли свою ролю та не мають перспектив на свою громадсько-функціональну необхідність. А таких груп чи клітин у нас чимало. Зокрема серед наших вихідців з Рідних Земель, які масово прибули сюди до ЗСА після Другої світової війни і привезли з собою цілу мережу різних-презріних організацій, товариств, партій, угрупувань, і т. п. Багато з них уже відмерло, розв'язалось, багато перейшло в архіви і спомини, а ще деякі живуть ілюзіями своєї споминної суспільної необхідности, дарма що життя уже давно перейшло над ними до денного порядку.

На тлі такої саме дійсности українська зорганізована кооперація, що є теж суспільно-громадською клітиною, займає зовсім відокремлене місце. Зреорганізована на новому континенті, в нав'язанні до прекрасних традицій старого краю, українська кооперативна ідеологія виявила себе живою, динамічною і перспективно дуже надійною силою нашого сьогоднішнього і завтрішнього життя.

Волею і реальним ділом передових наших кооператорів відроджена на нових основах у 1950-их роках, українська кооперація не тощо віднайшла себе, але пішла далеко вперед і насьогодні вона репрезентує не тільки силу самої ідеї, але і силу гроша, — отже зовсім реальну силу, яка з десятками тисяч свого членства і десятками мільйонів капіталу зуміла зайняти передове місце в структурі нашого життя. В окремих етапах розвитку української кооперативної ідеї на нових землях в Америці — дуже важливим моментом був З'їзд української кооперації в останніх днях жовтня 1971 року, який не тільки підсумував дотеперішні 20-річні досягнення, але чітко і міцно накреслив нові напрямні дальшої дії українського кооперативного руху, репрезентованого Товариством Української Кооперації (ТУК).

Між основними напрямними цього пропам'ятного з'їзду, — на першому місці було поставлено в цілу ширінь питання українського молодого покоління — як ґаранта збереження української національної ідентичности. Було підкреслено, що українську кооперацію також жде неминуче повільне нидіння, якщо молодь, авангард нашої спільноти, не увіллється у всю ідеологічну та практичну роботу української кооперації. В цьому складному процесі продовження і забезпечення життя українській кооперації відограє і відограватиме важливу ролю справа т. зв. перевмства. Ми маємо на увазі продуману і пляновану передачу всіх ресурсів праці нашої кооперації новим підготовленим кадрам. Питання не просте, але воно мусить бути розв'язане пляново і продумано.

На першому етапі цього складного процесу мусять бути виявлені надійні і відповідно вишколені одиниці. Поступове втягання таких зацікавлених ідеєю кооперації талановитих одиниць дозволить розв'язати проблему нового провідництва і ступневого перевмства.

Ця саме провідна ідея присвічувала організаторам першого мабуть в історії української кооперації панелю, з участю молодого кооперативного доросту, що його метою було не тільки створити компетентний форум молодих для виявлу свого зацікавлення деякими формами кооперативної дії, але й сконфронтувати цілий ряд проблем, які творять зміст кооперативної програми (ілюстрованої на прикладі одного кооп. банку,), як теж виявити майбутні, свіжі нові сили, які мають прийти ста. шим на зміну. Крім молодих доповідачів, кілька десятків присутніх з числа молоді переконало ініціяторів цієї конференції, що наша постава до молоді правильна, що ми знаходимо з нею контакт і що серед неї ми зумієсмо, знайти добрих, фахово вишколених і гідних наших наступників.

Вслід за Чикаґо повинні піти інші наші більші кооперативні осередки і пробувати нав'язати не тільки бюровий-формальний контакт з молодими, але дійсний, реальний, бо тільки такий контакт може дати бажані наслідки. Тільки тоді ми докажемо, що ми не приречені на нидіння, а навпаки — нас жде дальший розвиток; бо врешті-решт тільки тоді ми зможемо виконати перед нашою громадою почесне кооперативне завдання: продовжити і зберегти нашу національну ідентичність.

Ось чому у цьому числі нашої кооперативної трибуни ми присвятили стільки місця нашій зустрічі з молодими.

(С.)

Вісті з Централі ТУК

● Насьогодні Товариство Української Кооперації ТУК об'єднує 20 кооп. осередків і 26 кооперативи, які нараховують понад 40 000 членів, та около 50 мільйонів капіталу. З цього слідує, що Товариство Української Кооперації — ТУК перестало уже бути важливим господарським чинником тільки для своїх членів, а стало інституцією загально громадського значення і з кожним роком починає відогравати все поважнішу ролю в зорганізованому житті нашої еміґрації взагалі, а в ЗСА зокрема. Дальша плянова розбудова нашого кооперативного життя, динаміка його організацій, створена спільними силами фінансова база, мають не тільки завдання підтримати спільними фінансовими силами творчі зусилля нашої еміґрації, але прямувати до ідейного об'єднання з рештою, ще не скооперованою частиною нашої української громади в діяспорі.

РІК III. ДО ДОБРА І КРАСИ Ч. 2 (6)

Сторінка Української Кооперативної Думки
Редаґує Колеґія.

Статті і дописи просимо спрямовувати на адресу:
TUK, 2351 West Chicago Avenue, Chicago, Ill. 60622

МОЛОДІ ПРО КООПЕРАЦІЮ

(Панель молодих кооператорів у Чикаґо)

Уже давним-давно дирекція Української Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Чикаґо поставила ставку на молодь. Оця одна із наших передових і доволі динамічних у своєму рості українських кредитівок у ЗСА від довшого часу стараєтьcя притягнути до співпраці молодь, як єдиного ґаранта дальшого росту. Бачимо отже молодих громадян у керівних органах нашої кредитівки, зустрічаємось з привітно - усміхненими обличчями молодих хлопців і дівчат, що обслуговують при віконцях клієнтів, та й бачимо між тими, що приходять полагоджувати справи. Але виявлено, що таких саме клієнтів наша каса має обмаль, бо статисткна виказала, що не більше як 20%. Це й стало причиною деяких турбот за дальший розвиток нашої кредитової кооперативи, яка на 2-му році своєї праці повинна би мати бодай 35% молодого членства. Бо як же без достатнього числа цього саме сеґменту нашої громади складати будь-які пляни на майбутнє? Яке є дійсне ставлення молодих до кооперації взагалі, а української зокрема? Чи розуміє наша теперішня молодь і доцінює вагу і ролю українського кооперативного капіталу? Чи усвідомлює вона, які потенціяльні користі може мати одиниця і громада, коли справу членства в рідній кооперативі візьме направду поважно і масово стане її членом?

Ось такі і подібні міркування призвели до того, що організаційна комісія чикаґської „Самопомочі" (референт В. Іващук) рішила запросити відомих і надійних молодих кооператорів і молодь активно зацікавлену українським кооперативним рухом та відбути з ними панель, в цілому присвячений різним аспектам кооперативного руху, зокрема українського. Всі панелісти, з вищою американською професійною освітою, з закінченими українознавчими школами, в віці 25-35 років, професійно працюють або в американській індустрії (чотирьох), або в українських фінансово-екокомічних установах (двоє), одна студентка — активно зацікавлені справами української кооперації деякі з них є членами керівних органів „Самопомочі". І вони радо погодились виступити прилюдно і поділитись своїми поглядами і думками на актуальні проблеми нашого кооперативного життя. Панелістів представив доволі численній авдиторії (близько 80 осіб), голова організаційної комісії інж. Дм. Григорчук і передав дальше ведення модераторові панелю, який і виголосив першу доповідь Іванові Гулі.

I. Факти про американську кооперацію

Зрозуміло, що заки дискутувати справи української кооперації, треба було увести присутніх у доволі інтересну проблематику американської кооперації та визначити її місце в арсеналі загально-американського господарства.

І так за словами доповідача насьогодні в усьому світі діє 52 тисячі кредитівок з 40 мільйоновим членством, а з цього на ЗСА припадає 23 000 кредитових кооператив, які охоплюють приблизно 26 мільйонів членів. Активи цих кооператив виносили під кінець 72 р. 25 більйонів долярів. Американські кредитівки є четвертою фін. інституцією, які дають т. зв. консумпційний кредит. Цікаво виглядає статистика, за яким принципом засновуються американські кредитові кооперативи; найбільше їх за місцем праці, а далі йдуть за приналежністю до якоїсь організації; поважний відсоток складають кооперативи робітників державних інституцій, наукових і інших..

Доповідач з притиском підкреслив значення кредитівок для окремих громадян і їх перевагу над звичайними банками. Вони відрізняються від звичайних ощадностевих кас тим, що кожний член має один голос, а в банковій системі членство не має ніякого голосу, бо вся влада належить невеликій групі власників даного банку.

Якщо йдеться про українські кредитівки, то вони на тлі загально-американських займають передові місця. В той час, коли американські кредитові юнії є малі з невеликими активами, серед наших кооператив є 50% таких, що мають понад один мільйон активів і тому наша кредитова кооперація, яка почала себе організувати тому 20 років, може почванитись доволі гарними досягненнями і вона єдина в Америці кооперація, зорганізована за етнічним (національним) принципом.

II. Сила українського гроша

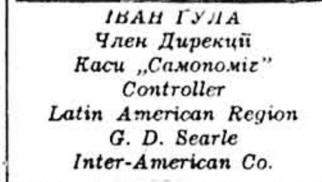
Ось що було темою другого панеліста Павла Олексюка, який подав своєрідну синтезу успіхів українського капіталу, репрезентованого трьома найважнішими фінансово - диспозиційними центрами, а це нашими союзами, кооперацією і українськими банками.

Доповідач ствердив, що на сьогодні братські союзові організації в ЗСА і Канаді мають разом 67 мільйонів майна (УНСоюз — 38 міл., УРСоюз — 20 міл., „Провидіння" — 7 міл. і Народна Поміч — 2 мільйони. З ощадностевих кас (т. зв. „лон асосісйшен) найбільше майна май „Тризуб" у Нюарку — 15 міл., після нього йде „Певність" у Чикаґо — 13 міл., а далі Філядельфія з 12 мільйонами. З українських кредитових кооператив на першому місці треба поставити Канаду, яка має 58 мільйонів, а на другому українські кредитівки в ЗСА, які мають 42 мільйони. А далі п. Олексюк поінформував, що у мин. році українські кредитові кооперативи заробили 8 мільйонів дол., виплатили членам дивіденди на суму 5 міл., один міл витратили на платні для адміністративного апарату. У 1972 р. капітал усіх кооператив зріс до 120 мільйонів, а в 1980 р. він повинен зрости до 200 мільйонів і це капітал української спільноти. З цих грошей ми можемо брати фонди, потрібні на культуру, науку, освіту і завдяки тому, що згідно із статутом тільки українці можуть бути членами кооператив, немає страху, що ці гроші можуть колинебудь перейти в не-українські руки. Цей капітал це наша сила і наша фінансова база.

(Закінчення на стор. 4-ій)

УЧАСНИКИ ПАНЕЛЮ

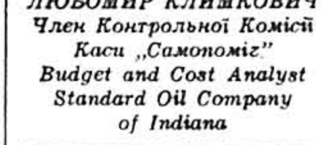

ІВАН ГУЛА
Член Дирекції
Каси „Самопоміч"
Controller
Latin American Region
G. D. Searle
Inter-American Co.

МАРІЯ ГУРА
Головний Книговод
Каси „Самопоміч"

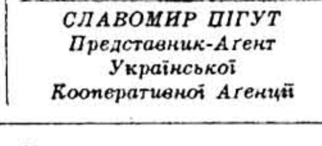

ЛЮБОМИР КЛИМКОВИЧ
Член Контрольної Комісії
Каси „Самопоміч"
Budget and Cost Analyst
Standard Oil Company
of Indiana

ПАВЛО ОЛЕКСЮК
Член Контрольної Комісії
Каси „Самопоміч"
Business Analyst
Helene Curtis Industries, Inc.

ЛЮБА ЛИТУС
студентка університету

СЛАВОМИР ПІГУТ
Представник-Агент
Української
Кооперативної Агенції

ОЛЕКСІЙ ПОШИВАНИК
Член Дирекції
Каси „Самопоміч"
Mechanical Project Designer
Chicago Park District

КРЕДИТОВІ КООПЕРАТИВИ ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ - Т У К

за станом 31.грудня 1972.

ч.п.	Назва і місцевість	члени	вклади	позики	балянсова сума 1971	балянсова сума 1972	ріст	Датки на культ.цілі
1.	Самопоміч Шікаго	5,455	9,836.355	7,184.407	9,401.498	10,963.911	1,562.413	27.000
2.	Самопоміч Ню Йорк	4.500	7,502.611	3,878.413	7,341.480	8,328.480	987.000	7.948
3.	Самопоміч Детройт	3.655	6,497.213	3,864.021	6,322.352	7,083.731	761.379	5.517
4.	Самопоміч Клівленд	2.225	3,814.454	2,675.111	3,823.775	4,058.620	234.845	-----
5.	Укр.Кред.К-п. Рочестер	1.955	2,948.288	2,526.194	2,459.008	3,186.361	727.352	1.689
6.	Самопоміч Філяделфія	3.000	2,847.792	958.566	2,686.110	3,125.569	439.459	-----
7.	Будучність Детройт	1.500	2,234.852	1,910.316	1,851.140	2,315.521	464.381	950
8.	Самопоміч Нюарк	3.360	1,804.346	1,099.844	1,677.157	1,949.261	272.104	760
9.	Самопоміч Джерсі Ситі	1.200	986.285	1,072.508	956.943	1,227.273	270.330	560
10.	Самопоміч Пасейк	760	1,064.872	533.903	1,100.928	1,169.189	68.261	-----
11.	С У М А Йонкерс	900	1,064.703	800.339	879.029	1,151.296	272.267	1.475
12.	Самопоміч Гартфорд	850	793.795	674.054	790.258	969.381	179.123	300
13.	Укр.Правосл. Ню Йорк	1.500	789.540	833.412	658.317	888.387	230.070	-----
14.	Основа Клівленд	736	480.368	483.979	589.456	511.441	/78.015/	-----
15.	Дніпро Бофало	514	397.053	210.006	432.669	451.922	19.253	-----
16.	Самопоміч Балтіморе	450	380.420	202.669	356.187	412.276	56.089	-----
17.	Самопоміч Трентон	600	275.849	282.003	298.108	309.621	11.513	524
18.	Св.Андрея Бавнд Брук	500	256.789	209.491	120.321	265.526	145.205	-----
19.	Самопоміч Елізабет	250	159.953	106.137	167.594	174.965	7.371	-----
20.	Кред.Кооп. Міннеаполіс	1.800	132.046	102.895	104.463	138.073	33.610	-----
21.	Самопоміч Сиракюзи	200	109.171	69.150	90.499	126.913	36.414	65
22.	Самопоміч Честер	145	90.022	24.558	100.325	100.896	571	-----
23.	Кред.Кооп. Мілвоки	98	90.783	43.577	90.571	99.137	8.566	-----
	Р А З О М:	36.153	44,557.560	29,745.553	42,298.188	49,007.750	6,717.723	46.788

МОЛОДІ ПРО КООПЕРАЦІЮ

(Закінчення зі стор. 3-ої)

III. Чикаґська „Самопоміч" — прикладом кооперативної помочі

Щоб показати на практиці, які користі має українська людина з української кредитової інституції, п-на Марія Гура розказала присутнім як чикаґська „Самопоміч" помогла своїм дешевим кредитом нашим новоприбулим у перших роках їхнього тут поселення. З послуг чикаґської „Самопомочі" скористали наші професіоналісти, як от лікарі, адвокати, власники приватних підприємств, ґазолінових стацій, різних варстатів, харчевих і інших крамниць. Понад 2 мільйони кредиту одержали українські мотелярі з Висконсин Делс, які, дякуючи українському дешевому кредитові, зуміли розбудувати в цьому гарному літньо-відпочинковому місті цілу мережу українських мотелів. Наша чикаґська „Самопоміч" при співпраці інших кредитівок дала велику позику на розбудову українського православного центру у Савт Бавнд Бруку. І врешті чикаґська кредитівка, яка силою свого капіталу займає перше місце в системі української кооперації (11 мільйонів майна), крім виплати квартальної дивіденди в висоті 5%, та автоматичного життьового обезпечення (до висоти 2.000 дол. кожному членові) виплатила 250.000 вдовам і сиротам по смерті їхніх рідних з титулу обезпечення за несплачені довги. А справді імпозантно виглядає сума пів мільйона дол. заощаджених своїм членам т. зв. комісового, який вони були б примушені заплатити в різних банках за морґеджі.

Всі ці і інші дані про чикаґську „Самопоміч" є найкращим прикладом, яку силу уявляє собою скооперований український капітал і як з цього ж капіталу може користати українська людина.

IV. Кооперація і реклама

Це була тема четвертого з черги панеліста Олексія Пошиваника, який доволі обширно підійшов до питання модерної реклями, як засобу популяризації кооперативної ідеї. Він детально обговорив усі дотеперішні форми і засоби реклями, якими користується наша чикаґська кредитівка (отже преса, радіо, а теж телевізія під час свят Різдва чи Великодня), видає „Самопоміч" спеціяльні летючки, програмки імпрез, ба навіть спонзорує театральні вистави чи концерти визначних мистців. Окремі листівки, висилані до всіх членів і періодичний бюлетень („Кооп. Інформатор"), яким наша кредитівка кілька разів у рік інформує своє членство про життя і працю каси; доповнюють цю картину широко стосованої реклями. А все таки, на думку доповідача, ці засоби ще не вповні вистачальні. В засновках цих різнородних форм реклями є погляд, що нашу кооперацію повинні піддержувати члени української спільноти передовсім тому, що це своя, рідна кооперація. Це самозрозуміле але, на думку доповідача, невистачальне, бо в реклямі треба передовсім акцентувати момент наявної користи із послуг української кредитової інституції, якою саме і є „Самопоміч" й інші подібні їй кредитові кооперативи. Він теж доволі песимістично дивиться на нове, молоде українське покоління, якому патріотичні кооперативні гасла ледве чи будуть промовляти до душі. Коротко: рекляму треба так організувати, щоб всі аспекти її змісту були справді переконливими, а форма наскрізь модерна.

Він врешті подав цілий ряд своїх практичних поглядів на те, яких способів можна б вживати, щоб притягнути увагу тих усіх, що ще осторонь стоять від нашої кредитової кооперації або ще не переконані про значення і користі українського скооперованого капіталу.

V. Українська кооперативна аґенція — наше чергове досягнення

В порозумінні з Централею Американських Кредитових Юній, за стараннямм Т-ва Української Кооперації (ТУК) засновано у 1970 р. в Чикаго Українську Кооперативну Аґенцію. Її представник і службовець Славомир Пігут дав присутнім вичерпні пояснення про те, що собою уявляє ця аґенція, які роди обезпечень вона веде (отже автомобілеві, обезпечення домів, обезпечення морґеджеві, шпитальні і інші). УКАґенція є затверджена Американською Кооперативною Централею (КЮНА), а її чикаґське бюро стало насьогодні першим центром для всіх майбутніх українських аґенцій цього типу. Головна ціль аґенції: обслужити українських громадян усіми доступними видами обезпечення і таким чином поважний капітал, який ми видаємо на ті цілі, задержати в українських руках.

***

Про потребу і організацію українського економічного клюбу переконливо говорив Любомир Климкович. Це мав би бути клюб молодих кооператорів, економістів-професіоналістів, на форумі якого будуть обговорювані різновидні справи економічно-господарського порядку. В клюбі, говорив Климкович, хочемо ділитися думками не як заробити гроші, але як найкраще використати те майно, яке вже є і яким ми розпоряджаємо. Ідею такого клюбу вже узгіднено з дирекцією чикаґської „Самопомочі" і він вже в стадії організації.

VI. Збереження своєї ідентичности чи — асиміляція?

Ось таку тему вибрала собі для свого виступу на панелі молода вчителька (американських і українознавчих шкіл) п-на Люба Литус. Хоч тема ця не мала безпосереднього відношення до справ української кооперації, все таки доповідачка доволі оригінально підійшла до неї, кажучи, що за 10 чи 20 років будемо мати в наших скооперованих банках великі мільйони, але чи будемо мати повновартісних українців? Ми теж не вільні від загрози асиміляції, а щоб їй успішно протиставитись, на думку п-ни Литус, потрібно нам центральне плянування і керування нашим життям. Це мав би бути загально-громадський орган складений з представників різних професій і організацій. Нам треба виходити з українського ґетто і показати нашим сусідам українських мистців, наші хори, оркестри і т. п.; нам треба популяризувати серед неукраїнської спільноти наше мистецтво, нашу культуру й інформувати їх про нашу працю, наші національні святкування. Нам уже сьогодні треба плянувати і то серйозно, бо майбутнім поколінням треба залишити добру і надійну спадщину.

Дискусія і висновки

Вона була доволі широка і ділова. Виступали молоді і старші громадяни. Вони конфронтували свої погляди на теми заторкнені і незаторкнені доповідачами. Були порушені і справи реклями і української мови; потреби теж українського реклямового бюра і популяризування українських імпрез серед не-українців. Були переконливі голоси, щоб українську дільницю в Чикаґо вчинити справді українською, розбудовуючи нові крамниці, не забуваючи при цьому про українські написи побіч американських.

Були заторкнені справи молоді і зокрема дому для Студентської Громади. Дискутантам відповідали окремі доповідачі, а головний директор „Самопомочі" Омелян Плешкевич у підсумках висловив повне вдоволення з цього першого на українському терені кооперативного панелю. Він пригадав, що американські кредитові юнії скооперували 14% американського населення, а нам, в доволі складних умовинах вдалось, покищо, скооперувати тільки 7%, але, не зважаючи на те, висліди є доволі гарні, і є перспективи на дальші успіхи. Добре сталось, говорив дир. Плешкевич, що ми вилучили чужинців з наших кредитівок, бо наші гроші вповні залишаються в наших — українських руках і немає потреби побоюватись, що вони можуть перейти в чужі руки.

Подякою і словами признання, що його висловив в імені „Самопомочі" її президент Роман Мицик, закінчено цю небуденну і таку повчальну зустріч з молодими. Ця зустріч і дискусія виявили понад усякий сумнів, що з відходом з арени українського громадського життя генерації старших, українська кооперація, репрезентована нашими кредитівками знайде гідних і компетентних ентузіястів, які моститимуть нові і тривкі шляхи до добра і краси.

(Ф. і С.)

Денверська Група УВАН

16-го червня ц.р. відбулося в Денвері, Колорадо, чергове (84-те) засідання Денверської Групи УВАН у ЗСА. Воно відрізнялося від попередніх засідань тим, що на нього прибув зі Солт Лейк Сити, Юта, проф. д-р Василь Ґвоздецький, голова Денверської Групи УВАН.

Засяг діяльности Групи обіймає всю Західню частину ЗСА. Членство Групи зосереджене нині по містах: Лос Анджелес, Сан Франсіско, Денверу і Солт Лейк Сиі, разом коло 18 осіб. В останньому з цих міст перебувають три члени групи: проф. Ф. Украдига, інж. Ів. Громик і проф. В. Ґвоздецький. З них проф. Украдига й інж. Громик вже доповідали на засіданнях Груги в Денвері. Тепер загостив і вперше доповідав ще й проф. В. Ґвоздецький.

Порядок дня почався привітанням проф. В. Ґвоздецького, що його виголосив голова засідання проф. д-р В. Винар, дійсний член УВАН. З черги інж. Л. Биковський, член-кореспондент УВАН і секретар Групи представив проф. В. Ґвоздецького присутнім і виголосив вступне слово про нього, як дійсного члена УВАН у ЗСА, визначного науковця в царинах ґрунтознавства, геології та фізичної географії, автора численних наукових розвідок з цих і споріднених галузей науки. У своєму слові Л. Биковський підкреслив, що проф. В. Ґвоздецький, нині емеритований професор стейтового університету Юти в Солт Лейк Сиі, від 1930 р. був співробітником Всеукраїнської Академії Наук (ВУАН) у Києві. Від 1933 р. уже його наукові розвідки публікувалися у виданнях ВУАН. Нині, беручи участь в праці Денверської Групи УВАН і очолюючи її проф. В. Ґвоздецький продовжує наукові традиції ВУАН. У той спосіб він стверджує безперервність українського історичного, зокрема вільного наукового процесу.

Після того проф. В. Ґвоздецький забрав слово і виголосив доповідь про „Клімати плювіяльних стадій доісторичного озера Бонневіл (на підставі балянсу води озерових басейнів)". Ця проблема є часткою студій над четвертинним геологічним періодом. Доповідач спочатку розповів про початок своєї наукової діяльности над вивченням четвертинного геологічного періоду в Україні, в рямцях Інституту Геології ВУАН, під керівництвом академіка П. А. Тутковського. Видавалися тоді й відповідні наукові видання ВУАН.

Цей останній геологічний період обіймає чотири зледеніння й відтеплення та триває й до нині. З переїздом в Америку проф. В. Ґвоздецький мав можливість продовжувати згадану працю від 1950 року, вивчаючи сучасне й минуле солене озеро Бонневіл в стейті Юта та околицях. Воно є геологічним витвором, подібно Каспійському морю та Сахарі. Досліди, на підставі попередніх осягів від кінця 1890 рр., проф. В. Ґвоздецький продовжував, разом з іншими, успішно вивчаючи відклади з чотирьох зледенінь, кожночасні клімати в періодах між зледеніннями (плювіяльні), в залежности від того рівні й простори води в озері, зумовлені опадами й кожночасною температурою, взаємовідносини між ними та кожночасний балянс води. Наслідком вивчання озера Бонневіл, за четвертинний період, проф. В. Ґвоздецький створив про нього свою власну наукову теорію. Він про неї доповідав на кількох американських наукових конференціях і публікував у різних виданнях. Нині вона сприйнята в науковому світі.

Доповідь, зілюстрована кресленниками, мапками та статистичними таблицями, була виголошена прозоро й приступно для слухачів. Вона викликала заінтересування. З присутніх на засіданні 20 осіб, 4 забирали слово у запитах і обговоренні доповіді. У своїх відповідях проф. В. Ґвоздецький вичерпно пояснив і уточнив незрозумілі місця, цим робом поширивши цінну доповідь.

Одночасно на залі влаштовано, заходами секретаріяту Групи, виставку нововиданих наукових публікацій, книжок та періодиків.

Наступне засідання Групи передбачається в кінці серпня біжучого року. Доповідатиме ред. Іван Світ, член-кореспондент УВАН, про студії українства в північньо-східній Азії та про свій вклад у цю царину українознавства.

Л.Б.

Виясненння Кооперативної Комісії при СКВУ

Ми завжди закликали й закликаємо всі наші кооперативи до співдії, уважаючи її як засіб, при помочі якого можемо дійти до спільної мети. Ідея ця призвела до основного рішення в цій справі на найбільш поважному форумі — Світовому Конґресі Вільних Українців. СКВУ постановив створити при своєму Секретаріяті окрему Комісію для Справ Кооперації. Цю постанову прийнято 10-го травня, 1969 р., а повідомлено все українське громадянство про цю подію пресовим комунікатом дня 10-го червня, 1969 року.

Головні завдання цієї Комісії ось які:

1. Допомагати кооперативам, існуючим у різних країнах, організувати членство та розбудовувати свій фінансово-господарський стан посідання.

2. Нав'язати організаційно-ідеологічний зв'язок між кооперативами для посилення ідеї кооперативного єднання та кристалізації українського світового кооперативного руху.

3. Користуючись допомогою СКВУ та усіх українських громадських централь в окремих країнах нашого поселення, стимулювати організування нових кооператив та їх співпрацю з іншими.

4. Започаткувати облік кооператив та їх статистичних даних у світовому маштабі.

5. У країнах, в яких вже існують українські кооперативи, допровадити до організації Краєвих Кооперативних Рад, які будуть координувати працю цих кооператив на своєму терені; нав'язувати їх співпрацю з кооперативами в інших країнах для виміни досвідом, школення кадрів, творення загально-кооперативних фондів для посилення культурного розвитку наших громад, тощо.

Пригадуємо ці справи як виясненння тим усім кооперативам та іншим громадським установам, які зверталися до нас з запитами про ролю Кооперативної Комісії при Секретаріяті СКВУ.

Омелян Плешкевич,
(голова Комісії)

ОРҐАНІЗУЄМО БІБЛІОТЕКУ УКРАЇНСЬКОГО КООПЕРАТОРА

Просимо всіх працівників наших кооператив та прихильників кооперативної ідеї в діяспорі пожертвувати або продати нам наявні у Вас різного роду публікації на кооперативні теми, без огляду на їх рід, розмір і час видання. (Часописи, книжки, мемуари, календарі і т. п.) У випадку, коли не можете якоїсь публікації відступити нам, будемо Вам вдячні за випозичення нам її на окреслений Вами час. Матеріяли просимо слати на адресу: TUK, 2351 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622, U.S.A.

ВІДВІДИНИ ПЕРВОІЄРАРХА У НІМЕЧЧИНІ

16 червня ц. р. зібралися на летовищі Мюнхен-Рем численні українці, щоб зустріти там свого Первоієрарха, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа. У першому ряді серед очікуючих Високого Гостя зайняли місце діти дитячих садків і суботніх шкіл, молодь інтернату „Рідна Школа", що його меценатом є Блаженніший Первоієрарх. Дітвора у народних строях і з квітами в руках нетерпеливо очікували нашого Патріярха. У дальших рядах понад двох сотень мирян бачили ми представників політичних і громадських установ, однак мирянам довелося чекати 2 години.. Літак із Блаженнішим прибув із опізненням, о год. 16.20.

Яка ж радість огорнула присутніх, коли до залі увійшла маєстична постать Патріярха у білому клобуці. Блаженнішого супроводжав Владика Кир Платон, Апостольський Екзарх у Німеччині в товаристві о. канц. Ст. Дмитришина та секретаря Блаженнішого, о. д-ра Петра Стецюка. Мішаний хор під управою п-і К. Колянківської відспівав дзвінко „Буди ім'я Господнє", а троє дітей суботньої школи подали Блаженнішому квіти. Коли Блаженніший зайняв місце за президіяльним столом попросив сісти Голову Проводу ОУН, Я. Стецька з дружиною. Потім прочитали вітальні промови Владика Кир Платон і голова ЦПУЕН та КОУҐЦУ, теперішній президент СКВУ, мґр А. Мельник. Сердечними словами привітав Блаженнішого у заступстві Єпископа УАПЦ Кир Ореста Іванюка митрофорний протоєрей о. Паладій Дубицький, титулуючи Блаженнішого патріярхом. Дівочий хор „Діброва" під управою п-і М. Гарабач проспівав „Ангел вопіяще", після чого промовив Високодостойний Гість. Після батьківського слова нашого Патріярха мішаний хор відспівав многоліття Їх Блаженству та мале славословіє.

З летовища Блаженніший від'їхав до інтернату „Рідна Школа", де оглянув усі кімнати будинку, а супроводили Їх Блаженство пані Віра Гайдамаха і д-р Б. Чепак.

О год. 19-ій Блаженніший прибув перед палату Апостольської Екзархії. При вході привітав Високодостойного Гостя хлібом-сіллю інж. Є. Гарабач, заступник голови т-ва За Патріярхальний Устрій УКЦ у Німеччині. Потім розпочалася офіційна зустріч Первоієрарха з громадянством. На естраді, за довгим столом, зайняв почесне місце Блаженніший, біля нього Владика Кир Платон і о. протопресвітер д-р І. Гриньох, далі о. канц. Ст. Дмитришин, о. митрат В. Соловій, о. М. Амброз, та на запрошення Блаженнішого Ярослав Стецько та ректор Володимир Янів. Мішаний хор під управою К. Колянковської відспівав „Буди ім'я Господнє", після чого слідували привіти, що їх розпочав проф. д-р І. Ковальський, голова Т-ва За Патріярхальний Устрій УКЦ. В своєму слові д-р Ковальський відмітив, що Блаженніший, змагаючи до створення патріярхату Помісної УКЦ, мусить „переборювати перешкоди з боку як своїх, так і чужих. Та найбільше перешкод зазнаємо від Москви, бо вона нищить наш народ і нашу Церкву. Але ми таки маємо у Вашій Достойній Особі нашого Першого Патріярха".

Блаженнішого привітав довшою промовою ректор УВУ, проф. д-р В. Янів. Далі Його вітали: п-і Ярослава Філь від САЖН, полк. Є. Рен від УХР, студ. Р. Шупер від СУСН і СУМ, І. Зубенко від Пласту, д-р Г. Васькович від „Рідної Школи", Ірина Козак від ОУЖ.

На кінець промовив Блаженніший. Первоієрарх закликав українців до єдности і праці для свого народу на чужині. „Я проїхав сотні тисяч миль, в усіх країнах, де я бував, зустрічав українців, також в Японії й Китаю. Запевняю Вас, усюди маємо приятелів. Японці знають більше про Україну, ніж ви про Японію" — говорив Блаженніший. „Світова політична шахівниця міняється, а Ваше становище на ній залежить від Вас самих, чи Ви будете гідними пошани народу... В часі своєї подорожі мав я і гіркі переживання. Я мусів слухати, коли мати-ігуменя із Закарпаття говорила до мене по-англійськи, бо її церковні зверхники не дозволяють розмовляти гарним, лемківським говором. Це наша трагедія — і наш сором! Я можу завтра замкнути очі, але для мене важне, щоб мій народ жив!"

Промову Блаженнішого присутні прийняли бурхливими оплесками. Хор відспівав на закінчення настроєве „Боже Великий, єдиний, нам Україну храни". Сповнені незабутніх вражень та піднесені на дусі, розійшлися численні присутні додому.

В неділю о год. 9.30 у мюнхенськім соборі „Лібфрауен дом" Блаженніший відправив Архиєрейську св. Літургію у сослуженні Владики Кир Платона, о. протопресвітера д-ра І. Гриньоха, о. митр. В. Соловія, о. канц. Ст. Дмитришина та о. І. Дацька з Інсбруку. Дияконували о. М. Амброз та д-р Б. Сенишин. На Богослуженні були присутні мюнхенський єпископ - помічник монс. Тевес та двох домкапітулярів. Багато українців та німців приступило до св. Причастя, в тому й багато дітей. Співав церковний хор під управою д-ра М. Філя та дівочий хор „Діброва" під управою М. Гарабач. Блаженніший виголосив 15-хвилинну проповідь, пов'язану із євангельською наукою, як 11 рибалок в ім'я Господнє завоювали світ. Це поучення і для нас, що віра в Божу поміч творить чудеса. Мистецькою прикрасою хору був сольоспів баритона Богдана Шарка в супроводі органів молитви „Владико неба і землі", до слів Гулака-Артамовського.

Коли Патріярх у почоті духовенства виходив із катедрального храму, вітали його зі захопленням численні миряни, що прибули теж з Ульму, Інґольштадту, Авґсбурґу, Нюрнберґу і т. д.

Цього дня вечором прийняв нашого Патріярха вечерею голова Єпископської Конференції Німеччини, кард. Юліюс Депфнер.

У вівторок по полудні мюнхенська громада відпровадила Патріярха на летовище, де була ще коротка нагода обмінятися з нашим найдостойнішим Гостем думками. Блаженніший сердечно попрощався і відлетів до Риму.

(За тижневиком „Шлях Перемоги", Мюнхен, 8 липня 1973 року).

Совєтський суд засудив німецького громадянина на кару смерти

Олександрівка. — Газета „Молодь України" з 1-го липня опублікувала широкий репортаж „Із залу суду", у якому інформується про відбутий суд над колишнім совєтським громадянином А. Г. Дінкелем, який від закінчення війни перебував на терені Західньої Німеччини, прийнявши німецьке громадянство. Разом з ним суджено совєтського громадянина І. А. Пономарьова, який від закінчення війни проживав у місті Райчихинську на Далекому Сході. Обом їм совєтські чинники закидали приналежність до поліційних частин і співпрацю з Ґестапо та активну участь у розстрілах совєтських громадян. У пресовому повідомленні ще згадується таких їхніх співробітників як Філін, Федоров і Тронь. Обох обвинувачених „присуджено до найвищої міри покарання — розстрілу", а присутні з великим задоволенням і схваленням зустріли вирок" — пише газета. За німецькими інформаціями, А. Дінкель, як німецький громадянин, вирішив на початку цього року поїхати в Україну на відвідини. В час перебування в Україні його арештовано і поставлено під суд.

Наші ґрадуанти

Марта Ганна Кухар, донька Михайла й Ксені з Гренів із Львівщини, закінчила середню католицьку стейтову Мерілроз Академію в Коговсі, Н. Й., з дуже добрим успіхом. У стейтовому університеті Нюйорк. стейту в Олбані, студіювала англійську й американську літературу як головний предмет, а російську мову й літературу як побічний. 26-го ґрадуувала, осягнувши ступінь бакалавра „Сумма кум лявде" (з відзначенням). У весняному семестрі ц. р. студіювала українську мову й літературу на курсах, що їх вела д-р Ірина Федоренке-Шведе. Належала до почесного товариства „Сіґнум Лявдіс", була членкою управи Клюбу студіюючих російську мову. Від юних літ належала до Пласту, була виховницею, курінною, відбула багато пластових таборів. Була членкою і два роки головою Української Студентської Громади при університеті в Олбані. За її ініціятивою та заходами відбулися ц. р. перші курси української мови й літератури в Олбанському стейтовому університеті. Записалася на літні курси українознавства в Гарвардському університеті завдяки стипендії Окружного Комітету Відділів УККА округи Олбані. В 1973-4 академічному році студіюватиме в Корнел університеті в Ютиці, Н. Й., слов'янські літературй, щоб осягнути ступінь магістра.

Марта Кухар

Має замилування до журналістики, час до часу вміщує статті на українські теми в місцевій американській пресі. Любить читати книжки, співати, співала в Студентському Співочому Гуртку „Кобза" під керівництвом проф. Я. Кушніра, відбула курси українських танців. Цікавиться українським студентським життям, брала участь у студентських конґресах. Разом з цілою родиною належить до 57-го Відділу УНСоюзу в Коговсі.

І. Д.

Успіхи нашої молоді

Деканат Колумбійського університету в Ню Йорку, повідомив студента Сиі коледжу Юрія Мирона Петричку, що відзначаючи успіхи і здібности, його прийнято на нуклеарно-фізичний факультет на академічний 1973-1974 рік, включно з отриманням щомісячної стипендії почерез дев'ять місяців студійного року в сумі 300 дол. Окрім цього йому запропоновано медичне забезпечення і покриття коштів оплати, а навіть приобіцяно, — під час літніх вакацій піднайти відповідну працю. За його надзвичайні осяги, — відзначено почесною назвою „феллов оф фекульті".

Юрій Мирон Петричка — це колишній учасник дитячих таборів на Союзівці, курсант Школи Українознавства і під час чотирьох років літніх вакацій — працівник на Союзівці. Він, його батько і сестра є членами 361-го Відділу УНСоюзу — „Дністер".

У Детройті засновано громаду студентів медицини і дентистики

За ініціятивою голови Мичиґенського відділу УЛТПА д-ра Вол. Мигаля та студента медицини Василя Лончини, 24 березня ц. р. скликано перші сходини студентів медицини і дентистики у Детройті. Сходини відбулися в домі д-ра Міляса Лебедовича, де по по короткій розваговій частині, дев'ять студентів засіли продискутувати потребу і доцільність створення такого товариства.

Д-р Орест Городиський, член Управи Мичиґенського відділу УЛТПА, зя'сував присутнім студентам про діяльність УЛТПА і доцільність приналежности студентів до цього товариства вже під час їхніх студентських років. Відтак відбулася дискусія, де заторкнено багато тем, і висловлено багато різних вартісних і часто розбіжних поглядів. Вкінці формальним (і звичайно майже одноголосним) голосуванням рішено: — створити Громаду Українських Студентів Медицини і Дентистики у Детройті. — Членство обмежити до студентів, які вже студіюють або є офіційно прийняті на студії в медичних, дентистичних, і остеопатичних школах. Головою вибрати студента Василя Лончину, а заступником голови Оксану Балтарович на один рік (до травня 1974 року). — Заплянувати активну товарисько - професійну програму на наступний піврік, яка включатиме: а) спільну поїздку на оперу в травні; б) товариську вечірку по закінченні кінцевих іспитів; в) участь цього літа на пікніку Мичиґенського відділу УЛТПА; г) ділові сходини у вересні 1973 р. — Доручено голові і заступникові голови провірити до вересня ц. р. форму співпраці з УЛТПА; Розглянути можливість співпраці з іншими громадами українських студентів медицини і дентистики в Америці (напр.: з великою студентською громадою в Чикаґо).

Хоча, майже всі присутні студенти роджені в Америці, сходини відбулися виключно українською мовою. Теж треба згадати, що хоча до недавніх років у Детройті ще кілька років ґрадували лиш один новий лікар чи дентист, то сьогодні аж 19 детройтських українців студіюють ці ділянки. Три з них студіюють медицину поза Детройтом: Горпенюк в Каліфорнії, Долинюк у Чикаґо, а Савка в Айова, а 15 студіюють в місцевих університетах. І так, Тарас Горбачевський кінчає 4-ий рік медицини, а Михайло Стасів 4-ий рік дентистики. Орест Филипів — є на 3-му році дентистики, а Юрій Ващук на 2-му. Другий рік медицини студіюють: Діяна Логінська, Василь Лончина, Марія Савдик, Андрій Сурмак, а перший рік Оксана Балтарович і Анна Бутрій. Майже всі згадані студіюють на стейтовому Вейнському університеті у Детройті або Мичиґенському — Ен Арборі. Тепер прийнято на медичні студії Марка Конюха, Володимира Коритовського, Стефана Логінського, а на студії дентистики Ірену Лазарчук, Юрна Маринюка і Вол. Мигаля, молодшого.

Заснування активної Громади Українських Студентів Медицини і Дентистики у Детройті це — важливе і радісне явище у нашій українській громаді і гідне до наслідування студентам по інших більших містах.

М. Л.

АФРИКАНСЬКІ ПАРТИЗАНИ В РОДЕЗІЇ захопили 278 осіб, в більшості дітей - неґрів, з пляном перевести їх до Мозамбіку для вишколу на партизан. Родезійським чинникам пощастило звільнити більшість дітей, які виховувалися у католицькій місії св. Алберта недалеко кордону з Мозамбік.

Українська мова в Олбанському університеті

Курс української мови в університеті в Олбані, Н. Й. Біля таблиці стоять: проф. д-р Ірина Федоренко-Шведе і студентка Марта Кухар.

У весняному семестрі ц.р. д-р Ірина Федоренко-Шведе провадила у Нюйоркському стейтовому університеті в Олбані два славістичні курси: 150 і 256 (українська мова й культура та порівняльна слов'янська література: українська, польська, чеська, сербська й хорватська). В цих курсах брали участь 20 студенток і 5 студентів, дві не-українського роду. В першій групі предметом навчання була початкова граматика, у другій, більш заавансованій — морфологія і складня. Обі групи мали спільні семінарі — впровадження в українську історію, політику, культуру й мистецтво. Зокрема був огляд української літератури — від романтизму до модернізму: Т. Шевченко, І. Франко, Леся Українка, М. Коцюбинський і В. Стефаник. Студентки і студенти читали доповіді англійською мовою: Діяна Боднар, Початки українського театру; Теодор Боднар, Історія козаччини; Софія Фуріяні, Початки української держави; Катря Грищиши, Сучасне українське малярство; Марта Кухар, Соціяльна структура Київської держави; Варвара Ганна Овад, Українські писанки; Василь Терлецький, Великодні традиції; Ігор Римарук, Сучасні українські політичні партії; Ганна Слив'як, Сучасні українські дисиденти - інтелектуалісти: І. Дзюба, В. Чорновіл, В. Мороз й ін.; Оксана Павлів, Положення в Україні перед Першою світовою війною; Любомир Поповський, Початки української музики (поліфонія). Після доповідей відбувалися дискусії. При кінці семестру всі учасники (-ці) курсів написали письмові іспити на тему „Українське відродження", що випали дуже добре. Курси української мови й культури тривали від 15-го січня до 15-го травня ц.р. при великому зацікавленні всіх учасників та при задовільній приявності. У зв'язку з цими курсами, першими в Олбанському стейтовому університеті, зорганізовано український Відділ в університетській бібліотеці. Висвітлено український фільм „Тіні забутих предків", після чого відбулося його обговорення. Оксана Павлів висвітлила прозірки з прогулянки по Україні.

Заходами Української Студентської Громади відбулася 7-го квітня прогулька до Гарвардського університету, де проф. О. Пріцак і А. Сливоцький інформували учасників про стан українських студій, показали будинок Українського Дослідно-Наукового Інституту й бібліотеку.

18-го травня відбулося прощання проф. Ірини Федоренко-Шведе в домі батьків Оксани Павлів, що в імені всіх учасників українських курсів подякувала їй за віддану й жертвенну працю та вручила їй гарний дарунок. Наші студенти й студентки, як і їхні батьки, сердечно дякували пані професор за наполегливу працю над нашою молоддю, за те, що вона виявила стільки серця й уваги, стільки багато часу присвятила нашій молоді, та своїми повсякчасними порадами причинилася так багато до великого поступу українознавства серед молоді нашої округи.

На жаль не буде продовження цих курсів в шкільному році 1973/74, але правдоподібно аж у 1974/75 р. Голова Слов'янського Відділу при Олбанському університеті проф. Алексіс Шейн, старається завести курси різних слов'янських мов, крім постійних російської й польської, ще й української, чеської й сербської. Цей перший курс української мови він вважав експериментальним, висловився про нього позитивно та висловив бажання їх продовжувати. Ці курси відбулися завдяки ініціятиві й заходом попередньої голови Української Студентської Громади Марти Кухар. УСГромада ввесь час пропаґувала ці курси серед свого членства, підтримувала їх постійно та причинилася багато до їхнього успіху. Про це висловився з признанням проф. А. Шейн. Побажати б, щоб і Окружний Комітет Відділів УККА округи Олбані включився в цю акцію та причинився до продовжування курсів українознавства в Олбанському університеті, бо добрий початок уже зробило наше студентство.

Д-р Ірина Федоренко-Шведе родом з Луцька на Волині, де закінчила українську гімназію ім. Лесі Українки. Влітку 1942 р. поїхала до Києва, де записалася на університет, одначе німецька окупаційна влада замкнула його восени 1942 року. Університетські студії закінчила в Стенфорді в Каліфорнії, де осягнула докторат на основі наукової праці про „Модернізм у слов'янських літературах". Крім курсів української мови й культури в Олбанському університеті вона викладала в році 1972/73 про російську літературу: „Ф. Достоєвський і підсовєтська література". Тепер працює над виданням своєї докторської праці, що має незабаром появитися друком.

Активна співпраця з оснуванням і веденням курсів українознавства в Олбанському університеті Української Студентської Громади в Олбані — це гарний приклад для всіх наших студентських товариств, що часто постають, а потім занепадають, не даючи знаку життя. При добрій волі, енергії й активности можна багато корисного зробити не тільки для себе, але й для піднесення української культури, поширення українознавства серед своїх і не-українців, видвигнення української проблеми, скріплення самопочуття української ідентичности серед нашої молоді.

Це ясний промінь серед наших сірих буднів, це дороговказ для нашої молоді!

І. Дурбак

Загальні Збори Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії

15-го квітня ц.р., після Служби Божої, в залі української православної церкви св. Покрови у Філядельфії відбулися Загальні Збори Т-ва Прихильників Української Народної Республіки в екзилі. Уступаючий голова інж. П. Лимаренко відкрив збори, привітав присутніх, згадавши про 40-ліття Великого Голоду в Україні. Присутні повстанням з місць і хвилинною мовчанкою віддали пошану страдникам Великого Голоду, жертвам московської тиранії. Опісля, одноголосно обрано головою зборів ред. Миколу Вайду, а секретарем В. Татунчака. Голова зборів запросив до Президії голову Об'єднання Товариств Прихильників УНР в ЗСА з осідком у Ню Йорку інж. Івана Шабельського. Потім вшановано пам'ять померлих членів Т-ва, прийнято порядок нарад, прочитано та виголошено привіти. Прийнято протокол останніх зборів та вибрано Номінаційну комісію. Голова Президії ред. М. Вайда привітав інж. М. Химича, члена УНРади від виборного Громадського Сектору, який був на 7-ій Сесії УНРади в Лондоні.

Звітували уступаючий голова за Управу і скарбник Т-ва. Голова інж. П. Лимаренко перед звітом сказав вступне слово про ситуацію у світі, в поневоленій Україні і як представляється життя української еміґрації. Відтак він звітував про діяльність Управи, про вислання 131 листа (крім кореспонденції скарбника), отримання 96-ох листів. Дописи про діяльність Т-ва вмістили часописи „Мета", „Свобода" і „Новий Шлях". Заходами Т-ва відправлено Панахиди в 46-ту річницю смерти Головного Отамана Симона Петлюри в 58-ту річницю трагічного Базару і 55-ту річницю героїчної смерти воїнів під Крутами. Крім відбутих нарад членів Управи, ширших сходин членів, відбулася зустріч з членом УНРади від Громадського Сектору інж. М. Химичем, який звітував про Сьому Сесію УНРади в Лондоні Управа і деякі члени взяли участь у посвяченні пам'ятника на могилі сл.п. президента УНР в екзилі Андрія Лівицького та його дружини на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н.Дж. Відбулася зустріч Управи з д-ром Марусею Бек, яку запрошено з окремою доповіддю до Філядельфії. Взято участь у посвяченні новозакупленої української православної церкви св. Покрови при 12-ій і Овк Лейн. Взято участь на нарадах Громадського Комітету з приводу приїзду до Філядельфії Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. Т-во співпрацювало з 13-ма орґанізаціями у Філядельфії і поза нею. Стан членства — 125 осіб. Уступаючий голова склав подяку Парафіяльній Раді церкви св. Покрови (настоятель о. М. Борисенко) за безплатне відступлення приміщення для Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії.

Касир Т-ва Федір Корсун повідомлював про вплати членських вкладок до Т-ва та про перебіг збірки національного датку 22-го січня на цілі Державного Центру УНР, куди в минулому році вислано $2,113.87, а крім цього більшу суму (88 дол.) вислано на Бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі.

Інж. М. Химич прочитав звіт Контрольної комісії, яка провірила фінансове діловодство Т-ва, знайшла все в порядку й уділено Управі абсолюторію.

У дискусії взяли участь Семен Чалишев, Тамара Омелюсік, дружина покійного ген. М. Омелюсіка; письменник Зосим Дончук, кол. голова Т-ва, член-заступник УНРади від Громадського Сектора, та інж. М. Бондаренко. З-поміж молодших забрав слово Петро Клюк, а вкінці виступив ще скарбник Т-ва Федір Корсун.

Голова зборів ред. Микола Вайда, пресовий референт Т-ва, член-заступник УНРади від Громадського Сектору, подякував дискутантам за вислів думок, внески і побажання, згадавши положення перед і по Сьомій Сесії УНРади в Лондоні, яке спричинило боротьбу українців проти українців, на щастя у вузькому колі, бо український загал на чужині прихильний до УНРади і ДЦ УНР, сказав, що Громадський Сектор УНРади став кребтом УНРади, відсуваючи на задній плян партійні фракції, які по 50-их роках на еміґрації врачають значення, а рішення Сьомої Сесії УНРади поширити Громадський Сектор ще більше зміцнить УНРаду.

Інж. П. Лимаренко відповів дискутантам, головно в справі приєднання молоді в рядів ОДУМ-у, Пласту і СУМ-у.

Голова Об'єднання Товариств УНР у ЗСА з осідком в Ню Йорку, інж. Іван Шабельський сказав, що розпочав свої поїздки на Загальні Збори Т-ва Прихильників УНР у ЗСА, був у Трентоні, а оце прибув до Філядельфії. Згадав про перебіг зборів Т-ва у Трентоні, про завдання цих Т-тв на терені Америки. Підкреслив велике значення Сьомої Сесії УНР в Лондоні, головно рішенням поширити Громадський Сектор УНР. Для ЗСА оформлена Експозитура УНР, яка вже діє під проводом віцепрезидента д-ра М. Степаненка. Теж настала зміна в Представництві УНР в ЗСА, яку очолив поет В. Біляїв. Все це запевнює зміцнення УНРади та ДЦ УНР.

На пропозицію письменника Зосима Дончука переобрано стару Управу з доповненням. Замість секретаря В. Біляїва, якого призначено головою Представництва УНР у ЗСА, обрано К. Луценка. У зв'язку з пляном влаштування прибуткових імпрез до Управи на культурно-освітнього референта обрано Тамару Омелюсік та вільного члена Катерину Курячу. Управа Т-ва Прихильників УНР у Філядельфії оформилась у такому складі: інж. П. Лимаренко — голова, письменник З. Дончук — заступник, К. Луценко — секретар, Ф. Корсун — касир, ред. М. Вайда — референт преси та інформації, інж. Е. Корсун — організаційний референт, п-і Т. Омелюсік — культурно-освітня референтка; вільні члени Управи: п-і К. Куряча, проф. М. Алексевич і М. Суржко; Ревізійна комісія: голова інж. М. Бондаренко; члени: інженери І. Журжа і М. Химич.

Переобраний голова, інж. П. Лимаренко подякував за перевибір і просив нову Управу про співпрацю, яка передбачається пожвавленою, коли замість Ню Йорку осідком Представництва УНР на ЗСА стане Філядельфія.

Голова президії зборів ред. М. Вайда закрив збори. Опісля присутні відспівали національний гимн.

Люди не розходилися, а оглянули прозірки з перебігу Сьомої Сесії УНРади. Висвітлював інж. І. Шабельський, пояснював інж. М. Химич.

Юліян Татунчак,
секретар Заг. Зборів

Український День в Міннесоті

1-го липня ц.р. у міському парку зароїлося від людей. В цьому дні українська громада у Твин-сіті влаштувала Український День з багатою програмою. Зорганізуванням Українського Дня зайнялася Управа Відділу УККА на Міннесоту. Її очолює Іван Вакіряк. Гостем і доповідачем англійською мовою був д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника".

Два головні мотиви кермували нашою постановою відбути Український День. Перший — це згадати і віддати пошану тіням мільйонів тих, що згинули під час голоду в рр. 1932-1933 в обороні права бути хазяїном рідних скиб, а другий — піднести голос протесту проти переслідувань наших провідних людей на рідних землях.

Програму зачато співом державного американського гимну у виконанні Славомира Луцева у фортепіяновому супроводі І. Михайльонки. Програму започаткував відомий український діяч, емеритований професор Олександер Грановський. Вступну молитву прочитав митр. протоієрей о. Микола Антохій з української православної церкви св. Михаїла в Міннеаполісі.

Проф. Анастазієвський представив д-ра Душника, головного промовця. Д-р В. Душник насвітлив ситуацію в Україні від самих початків і на всіх секторах життя народу, як теж представив безпощадні методи володарів Кремлю у відношенні до підкорених народів. У всіх її діях був один мотив: вбити вільнолюбні стремління народів колишньої царської імперії, знищити або зломити хребет нації і під покришкою комуністичної ідеї закріпити панування Москви. Представивши штучний голод 30-их років, прояви спротиву, зупинився доповідач над теперішньою ситуацією, в якій Москва, в бажанні рятувати свою економіку, шукає допомоги західніх держав, щоб тим робом зміцнившись, далі поширювати сферу своїх впливів.

Добрий настрій вніс танцювальний гурток „Черемош", який існує при місцевому Осередку СУМА. Його мистецьким керівником є п. А. Кушнір, музичним — інж. Є. Карп'як, акомпаньює І. Михайльонка.

Андрій Каркоць, голова Студентської Громади, у доповіді, виголошеній українською мовою, представив нищивні дії Москви в Україні висловившись, що стремління до волі ніхто не зможе вбити.

Громаду привітав посадник міста Міннеаполісу Карло Стенвіґ, подарувавши пам'ятковий альбом Міннесоти д-рові В. Душникові, а його українське „Вітайте!" прийняла публіка оплесками. Цікавий був виступ Роберта Грановського, голови Інтернаціонального Інституту. Він завжди старається познайомити американське оточення із творчістю українського народу. Були ще й виступи інших представників американського громадського життя. Привітання з Українським Днем прислав губернатор стейту В. Андерсон.

Трьома піснями збагатив програму о. М. Бринь. Хор „Дніпро" під його мистецьким проводом відспівав три пісні: „Ой, піду я в сад гулять" та „Ой, у полі криниченька" М. Леонтовича та „Дрібен дощик іде", муз. Ступницького. Супровід Кіри Цареградської.

Кінцеву молитву відчитав о. прот. Ю. Красевич, настоятель української православної церкви свв. Володимира й Ольги в Ст. Пол. Наприкінці громадно відспівано національний український гимн. Програмою проводили проф. Анастазієвський і п. Дудинський.

Чотиросторінкову, двомовну програмку оформили В. Лісович і В. Станиславів. Виставка образів мистців Булавицького та О. Канюка приваблювала заінтересованих.

Василь Пакуляк

О. д-р Любомир Гузар став монахом...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

став до співслуження Служби Божої.

По Євангелії Блаженніший Верховний Архиєпископ виголосив проповідь, нав'язуючи до Євангелії того ж дня, а саме свята Всіх Святих, яке можна назвати найбільшим родинним святом. Нині ми почитаємо, — говорив Блаженніший — всіх святих, що їх імена не записані в календарі, але вони є святими в небі. Кожний із нас може мати між тими святими своїх рідних, предків, які, як праведники, стоять перед престолом Всевишнього. Тому це свято таке близьке нам. Нинішня Євангелія ставить нам умовини, як можемо стати святими: „хто любить батька чи маму більше, як мене — не є мене достойним". І нинішні обіти о. Любомира є тим актом, що ставить посвяту для Христа вище родини. В монастирі монахи зобов'язані світити прикладом повно посвяти для Христа. Нехай цей день буде найсвітлішим в житті нового ієромонаха".

Після Служби Божої Блаженніший вніс многоліттєвіє Святішому Отцеві й Українському Народові і дальше відспівано многоліттєвіє Блаженнішому Верховному Архиєпископові, цілому Єпископатові і новоблеченому ієромонахові о. д-рові Любомирові Гузареві.

У цій зворушливій церемонії взяли участь професори Українського Католицького Університету та деякі студенти того ж університету, професор Університету Пропаґанди Віри, в якого о. д-р Любомир проживався, ченці монастиря св. Теодора Студита та деякі монахині.

Імпреза в Ню Гейвені

Градуанти з Ню Гейвену і околиці 1972 - 1973. Сидять о. Іван Мишишин парох церкви св. Михаїла, з правої сторони Ірина Телюк, голова СУА в Ню Гейвені, з лівої — Ольга Посполіта заступниця голови СУА.

66-ий Відділ СУА в Ню Гейвені улаштував 19 травня ц. р. традиційний „Баль Градуантів". Грала знана оркестра „Дніпро", співав інж. Бемко. Наша молодь рік-річно з ентузіязмом приготовляється до цього балю, бо це для них день, в якому їх представляють українському громадянству Ню Гейвену і околиці. Під зарядом голови Ірини Телюк і Управи, СУА доклав усіх старань щоб це свято вийшло якнайкраще. О 9:30 год., І. Телюк привітала гостей, представила тостмайстра цього вечора Володимира Фецаловича, і офіційно відкрила баль. Під звуки маршу почали входити на залю наші ґрадуанти: Володимира Зальвовська з Петром Гузіком, ґрадуант Іван Заковоротний з партнеркою Мариною Воскобійник, ґрадуант Павло Пащенко зі Світляною Задорожною, ґрадуантка Дарія Посполіта з Мироном Стенчиковським, ґрадуантка Галина Благослава Лобай і Юрієм Добчанським.

Їх представляв учасникам балю тостмайстер В. Фецалович, вітаючи короткою промовою. Коли ґрадуанти стояли на підвищенні О. Посполіта — заступниця голови — з тостмайстром декорували ґрадуантів букетами, а відтак Галина Лобай і Дарія Посполіта — ґрадуантки вручили квіти голові і заступниці голови СУА. У дружній атмосфері, при численній участі громадян і батьків ґрадуантів, та запопадливости буфетових пань під зарядом Наді Лодинської баль продовжувався.

Призначений на Український університет в Римі дохід в сумі $500.00 особисто вручили Первоієрархові УКЦеркви Кардиналові Йосифові Сліпому Ірина Телюк і Лідія Фецалович на бенкеті в його честь в Ню Йорку 10-го червня цього року.

Л. Ф.

Джон Мічелл далі твердить...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

боявся політичних наслідків розкриття Вотерґейтської афери, як наслідків розкриття іншої нелегальної діяльности декого із персоналу Білого Дому. Наприклад, він ще раз підтвердив, що брав участь в спробах затаїти інформації про влом до канцелярії психіятра, який лікував Даніела Еллсберга, який викрав так звані „Пентагонські документи". Мічелл також сказав, що він боявся, щоб публіка та президент Ніксон не дізналися про пляни підкласти бомбу в Інституті Брукінґс. Цей дослідний Інститут критично ставився до деяких аспектів політики президента Ніксона. Колишній прокуратор ЗСА також сказав, що разом з іншими старався затаїти факт, що деякі члени персоналу Білого Дому виготовили були фальшиві документи, які мали б доказати, що президент Джон Ф. Кеннеді був причетний до вбивства президента Південного В'єтнаму Дієма. Під час другого дня свідчення Мічелла найгостріші питання ставили два республіканські члени сенатської комісії, сен. Говард Бейкер і сен. Ловелл Вайкер. Сен. Вайкер, наприклад, питав Мічелла, як міг генеральний прокуратор ЗСА затаювати злочини своїх співробітників, або навіть слухати пляни Гордона Лідді, який виготовив і представив для Мічелла широкі пляни політичного шпигунства. Сен. Вайкер сказав, що Мічелл повинен був зголосити Лідді до поліційних чинників. Джон Мічелл має продовжувати своє свідчення в четвер, 12 липня.

СПРОСТУВАННЯ

У викази Жертводавців на Ювілейний Фонд НТШ, поданому у „Свободі" з дня 18 травня 1973 р. подано помилково, у розділі стодоларових пожертв, титул ВП. П. інж. О. Покотило з Міннеаполісу, Мінн.

Має бути: п. Софія і інж. О. Покотило,
що оцим спростовуємо.

Ювілейний Комітет НТШ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в середу, 11-го липня 1973 р., після важкої недуги упокоївся в Бозі на 89-му році життя

бл. п.
СТЕПАН ГАВРИЩУК

народжений 14-го серпня 1884 р. в Немилові, Радехівського повіту, Західня Україна.

Покійний був старшиною Української Галицької Армії і зельмизаслуженим українським педагогом. В Україні він був довголітнім директором Рідних Шкіл в Городку Ягайлонському, Дрогобичі і Львові, а відтак в таборах українських біженців в Німеччині у Карлсфельді, Берхтесґадені і Пфорцгаймі. До ЗСА приїхав з дружиною в 1950 р.

ПОХОРОНИ будуть відправлені в п'ятницю, 13-го липня 1973 р. о год. 9:30 ранку з похоронного заведення Soutro, 216 Palm Street до церкви св. Володимира в Елізабеті, Н. Дж.

Горем прибиті:

син ЄВГЕН з дружиною ІЛЬОНОЮ в Елізабет
донька СОФІЯ зам. КАЛЬБА з мужем ЯРОСЛАВОМ у Віннiпеґу, Канада
внук КОНРАД КАЛЬБА з дружиною ПАТРИЦІЄЮ і дітьми-правнуками: МИХАСЕМ і СОНЕЮ в Ньютон, Масс.
Близька і дальша Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Дня 11-го липня 1973 р. о год. 8-ій ранку волею Божою, відійшов у Вічність, відомий український співак, соліст Капелі Олександра Кошиця

бл. п.
ПЕТРО ОРДИНСЬКИЙ

про що сповіщає:

дружина — ЛІДІЯ
шваґер — БОРИС БАРВІНСЬКИЙ
приятель — ЯКІВ ФАРТУШНИЙ

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 13-го липня 1973 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в суботу, 14-го липня 1973 р. з того ж похоронного заведення до церкви св. Володимира, 170 Вест 82-га вул. о год. 9-ій ранку, а опісля на Український Православний Цвинтар в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Вжески та пожертви для УВАН у ЗСА в 1972 році

Подаємо другий список жертводавців за 1972 рік, в додаток до першого, що був вміщений у „Свободі" ч. 81, за 3 травня 1973 року:

$ 100. — Олександер Скоп;

$ 50. — Симон Федюк;

$ 35. — Сергій Швайковський;

По $ 30. — Григорій Гагарин, Павло Дубрівний, Наталія Пазуняк, Олександер і Ірена Тимошенко;

По $ 25. — Вадим Андрієвський, Юрій Артимишин, Е. Андрусяк, Володимир Бакум, Остап Баран, Адам Вілецький, Ярослав Вілинський, Анатолій Булавка, Юрій Бульбенко, Володимир Безсонів, Олександер Воронін, Ярослав Воєвідка, Константин Варварів, Оксана і Іван Воскобійники, Ярослав Гелета, Анатолій Гудзовський, Олена Гадзамака, Дмитро Герчанівський, Йосип Гірняк, Василь Гновий, Бернард Годовський, Гаврило Гордієнко, Петро Грицак, Яків Гурський, Микола Дейчаківський, Григорій Дмитрів, Іван Дубровський, Павло Джуль, Іванна Джус, Надія Єфімова, Микола П. Зайцев, Іван Замша, Мирон Зарицький, Юрій Зеленський, М. С. Іваницький, Іван Коропецький, Григорій Костюк, Теодор Костюк, Марійн Коць, о. Віталій Коваленко, Тарас Козбур, Петро Крамаренко, Микола Крумшин, В. М. Кучкуда, Ада Кулик, Петро Курпленко, Єпископ Андрій Кулішак, Л. і І. Кушнір Юрій Кузьмич, Микола Кузьмович, Роман Легедза, Микола Ляшенко, Юрій Луцький, Юрій Личковський, Анатолій Лисий, Мацько Фюнерал Дім Іван Макаревич, Стефан Максимович, Василь Марчук, Любов Марголіна-Гансен, Мирослав Мельник, Я. Мігайчук, Віра Мілянська, Лев Мурський, Ярослав Михайлович, Олександер Неділько, Євген Нольден, Петро Одарченко, Лев Окіншевич, Роман Осінчук, Ярослав Падох, Михайло Паламар, Іван Панчук, Ярослав Пастушенко, Вадим Павловський, Юрій й Ольга Перхорович, Петро Попадюк, Олекса Повстенко, Мирослав Прокоп, Степан Процюк, Василь Приходько, Іван Решетар, Теодор Решетило, А. Романюк, Василь Розгін, Олена Харченко-Савицька, Володимир Семенюк, Михайло Сенків, Орест Сліпчинський, Ігор Соневицький, Тимофій Сосновий, В. Б. Стан, Яків Стирко, Іван Світ, Остап Тарнавський, Ольга Теребус-Кекіш, Михайло Терпак, Святослав Трофименко, Степан Тимків, УРСоюз, Т-во Прихильників УНР, Балтимор, Богдан Худіо, Богдан Цимбалістий, Віктор Чекірда, Кредит Юніон Лімітед, Торонто, Вест Сайд Федер. Ощадний і Позичковий Кредит Юніон, Клівленд, В. О. Шебунчак Тарас Шегедин, Алекс Школьник, Володимир Шеприкевич, Маурісе Шведан, о. Павло Шпірук, Антін Шутка, Данило Яценко, Петро Яремa, Аркадій Яременко;

По $ 20. — Дмитро Басараба, Лев Виковський, Іван Даниленко, Микола Дяченко, Василь Дмитренко, Олександер Домбровський, Микола Громницький, Тарас Гунчак, Еміль Яремко, Віктор Яворський, Я. і І. Колтунюк, Мирослав Лабунька, Леонід Ліман, Роман Маланчук, Юліан Манастирський, Володимир Мосора, С. Нечипорук, Юхим і Алла Нещадименко, Іван Несенюк, Митрофан Нечита М. і О. Олійник, Кость Паньківський, Іванна Ратич, Микола Шпетко, Сергій Семчишин, Ростислав Сочинський, Надія Теребус - Кемпа, Йосип Федорика, Іван Чумак;

По $ 15. — Михайло Біда, Петро Біланюк, Галина Ефремов, Марія Ефремов, Іван Голембійовський, Іван й Олександра Гаєвські, Микола Галів, Докія Гуменна, Микола Іваницький, Олександер Канюка, Оксана Климович, В. Л. Мельник, Микола Перчулин, Богдан Романенчук, Ніна Синявська, Богдан Томків, Аркадій Трачук, УКК Елізабет, Мирон Заклинський, Василь Завітневич, Валентина Юрченко, І. Холодняк, А. Худяк;

По $ 12. — Марія Безпечна, Дамян Горняткевич;

По $ 10. — Любов К. Абрамюк - Волинець, Олександер Архімович, Оксана Ашер, Андрій Бараник, Сергій Булбевич, Степан Бартко, Сергій Бервицький Андрій Білополе, Галина Білоус, Роман Білинський, Віталій Білинський, Галина Бодарева, Михайло Богатський, Тимофій Бондар, Олександра Бражник, Павло Бреславець, Ярослав Букашевський, Іван Бутко, Семен Чалишев, о. М. Харина, Філіп Чуй, І. Чипак, Лаврентій Цимбал, С. і Н. Чорний, Микола Демцьо, Василь Діберт, Марія Донцова, Павло Дорожинський, Ніна Драй - Хмара, Іван Дурбак, Іван Дзівак, Василь Гарбер, Ала, Віталій Гарбер, Михайло Гайда, Анатолій Гак, Орест Гладкий, Марія Головінська, Лідія Гончарів, Галина Гриневич-Гувер, Роман Ільницький, Михайло Гринішак, о. Павло Іваців, Сергій Євсевський І. і К. Калмук, Федір Капуста, Катерина Кедровська, В. Клос,Ігор Коцур, О. Колесніченко, Мінн., Федір Корсунь, Філя., Микола Костирко, Каліф., Роман Ковяль, Н. У., Іван Кривенко, Кал., Василь Кулик, Мінн., Степан Кулик, Н. И., Анна Курило, Н. И., Микола Кушніренко, Ваш. Д. К., Григорій Китаєтий, Клівленд, Сергій Лазовський, Н. Дж., Микола Лебедь, Н. И., Іван Лесько, Н. Дж., М. Леванісів, Н. Дж., Константин Ліщинський, Н. И., Григорій Лозенко, Н. Дж., Михайло Лисогір, Н. И., Зінаїда Мацик, Н. И. Михайло Мартиненко, Н. И., Осип Марусяк, Філя., Петро Матула, Н. Дж., о. Петро Маєвський, Кат., Левко Майстренко, Н. И., Марк Менжега, Мінн., Петро Мостович, М. Д., Ілл., Іван і Любов Мурин, Р. Ганна Михайлова, Н. Дж., Володимир Михайлів, Н. —., Г. Миронеико, Детройт, Теодор Мирошниченко, Н. И., А. О. Наклович, Кал., Лев Назаревич, Н. И., Іван Нєсенюк, Н. И., Павло Нікішин, Мд., Іван Новосівський, Н. И., Григорій Ничка, Н. И., Дмитро Николенко, Тиміш Олесюк, Кал., Остап Олесницький, Н. Дж., Володимир Олійник, Н. И., Юрій Оношко, Рочестер, Осип Оришкевич, М. Д., Н. И., Наталія Осадча - Яната, Н. И., Леонід Папара, Мінн., Степан Пельц, Ольга Пельц, Н. И., Євген Перейма, Н. Д., Роман і Галина Петренко, Мд., Михайло Пежанський, Н. И., Нестор Пеньковський, Н. И., Зоя Плітас, Торонто, Нікіта Подруцький, Кал., Тетяна Приходько, Н. И., Евген Пизюр, Мо., Володимир Рак, Н. И., І. Роніш, Монтреаль, Марта Рудик, Н. И., А. Садовий, Детройт, Іван Саластін, Кал., Юрій Самусенко, Н. Дж., Дарія Савдик, М. Д. Микола Савицький, Н. И., Петро Шинкар, Філя., о. А. Селепина, Н. Дж., Теодосій Сенковський, М. Д., Фікаузи, Петро Шатук, Н. И., Ігор Шевченко,Сіяттл, І. Сіноватник, Мінн., Тимофій Сосновий, Конн., Євген Стецьків, Н. И., Осип Стефанишин, Н. И., Микола Степаненко, Мд., Остап Стромецький, Ал., Осип Стеткевич, Н. И.; Михайло Ступка, Н. И., Мирон Сурмач, Н. И., о. Іван Ткачук, Н. И., Петро Турчин, Невада, Константин Туркало, Н. И., УРСоюз, Трентон, Український Народний Дім, Сіяттл, УКК Кемден, УНСоюз, 496 Відділ, УРСоюз, Відділ 28, СУА, Відділ 82, Філімон Украдига, Юта, Микола Вацик, Н. И., В. О. Витвицький, Мінн., Ігор Витвицький, Н. И., В. Забіяка, Мд., В. Загайкевич, Н. Дж., Іван Запар, Н. Дж., Стефанія Жуковська, Н. И., Євген Зибликевич, Філя, Микола Яримович, Н. И., О. Филипович, Мінн., Сергій Фурса, Детройт, Теодор Юревич, Н. И.

по $5. —: Катерина Дениченко, Ваш. Д. К., Зосим Доничук, Філя., Петро Гула, Чикаго, Йосип Гарасимяк, Н. И., Дмитро Герчанівський, Міч., Іван Гончаренко, Н. Дж., Іван Григорчук, Н. И., Ярослав Гриневич, Н. И., Ярослав Клим, Н. И., Архип Кмета, Н. И., С. Костик, Н. И., Богдан Козак, Конн., Марія Кукуруза, Мінн., Микола Лаврік, Н. И., Омелян Макогін, Огайо, Константин Масалітін, Н. И., Омелян Омесінський, Рочестер, Мирослав Осідач, Н. И., Петро Палашевський, Па., Павло Пасків, Н. К., Василь Пасічник, Детройт, Орест Павлюк, Н. Дж., Юліян Павлишин, Мінн., Павло Прокопенко, Рочестер, М. Пилипчак, Н. Дж., Віктор Саранча, Н. И., І. Шайдевич, Н. Дж., А. де Шудрий, Н. И., Олекса Таран, Ва., Роман Топольницький, Н. И., К. І. Туринська, Па., українська православна церква св. Володимира, Каліфорнія, Михайло Ждан, Огайо, М. Чайківський, Масс., В. Черевко, Н. И.

$6 — Василь Воронка, Н. Джерзі.

Багато жертводавців склали пожертви на Академію в сумі нижче п'яти дол.

Управа Української Вільної Академії Наук у ЗСА і Управа Фундації її складає сердечну подяку всім жертводавцям, що склали пожертви на Академію і допомогли провадити в 1972 науково - видавничу діяльність провести ремонт (частковий) приміщення бібліотеки та Музею Архіву ім. Д. Антоновича, утримувати власний будинок, організувати наукові засідання та конференції. Всім — велике спасибі.

Всі внески та пожертви для Академії користуються податковими пільгами (Текс ексемпт).

Ми сподіваємося, що українські організації та українське громадянство щедро підтримають в 1973 році науково - видавничу діяльність Академії, допоможуть провести ремонт 3 поверху, де містяться архівні та бібліотечні матеріали, ремонт даху, та ін.

Просимо відгукнутись на звернення Академії — надсилати внески та пожертви, замовляти видання УВАН на адресу: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in U. S. Inc. 206 West 100th Street, New York, N. Y. 10025

Управа Української Вільної Академії Наук і Управа Фундації її.

Вечір української музики

Щоб відсвяткувати 20-ліття Музичного Інституту, Відділи у Клівленді і Лорейні Огайо, влаштували концерт присвячений виключно українським композиторам. Концерт відбувся 10 червня ц. р. о 6 год. вечора в залі Вищої Школи Парми.

41 учнів у віці від 6 - 17 років зайняли перші ряди залі і за програмою виходили на сцену виконувати точки. Не зважаючи на велике число виконавців програма не перейшла запланованих двох годин. Виконувано твори: Барвінського, Барвнича, Берковича, Гайворонського, Витвицького, Дроздова, Дублянського, Колеси, Козицького, Косенка, Кирейка, Лисенка, Леонтовича, Любарського Ніженківського Повелячека, Савицького, Соневицького, Степового, Фоменка і Щуровського. Виконавці: Л. Кулик, А. Сілецька, Ю. Оришкевич, Я. Сидір, І. Тимків, Ю. Скибик, К. Марвіс, Ю. Сілецький, Л. Кулик, Х. Тимків, В. Гернага, В. Лещук, М. Сілецький, Н. Ільчишин, Б. Цибик, М. Антонів, А. Городиський, Т. Яцишин, О. Марвіс, Т. Сілецький, Д. Пакуш, М. Оренчук, Б. Цибик, А. Гевко, Т. Махлай, М. Фаріон, І. Фаріон, М. Цибик, Б. Кулик, А. Возняк, М. Кулик, Л. Возняк, Х. Сушко, І. Фаріон, Н. Кулик, Л. Петрина, В. Кавацьь, Л. Кавацьь, І. Махлай, Г. Яцишин. Кляса фортепіяну: І. Винницька, М. Грушкевич, Д. Микита, О. Сушків. Кляса скрипки: М. Шиян.

Концерт був вимжово вдалий. Учні грали музикально, впевнено і віддувалося добру і старанну підготову. Завважувалося проблиски правдивих талантів.

Впродовж цих двох років перейшло через наші Відділи дуже велике число учнів, з того поважна кількість вибрала музичну професію. Концерт українських композиторів був доброю і нечастою нагодою познайомится з теперішньою українською музичною дійсністю і шкода, що батьки і громада не виявила належного заінтересування того роду імпрезою, де евідентно бачиться працю і талант молоді та її успіхи з одного боку, а з другого пізнання і збагачення музичної культури свого народу.

М. Г.

Українці відкриють театральний сезон у Чикаго

Мистецькою імпрезою „Луна Ураїни" відкриють українці осінній театральний сезон у найкращій залі Чикаго „Оркестра Голл", 15 вересня ц. р. Там виступлять два могутні хори Спілки Української Молоді з Торонта; „Прометей" і „Діброва" під мистецьким диригуванням мгра Василя Кардаша і танцювальний ансамбль „Дунай" із Ст. Кетеринс під мистецьким керівництвом Ореста Самця.

Наступного дня 16 вересня ц. р. згадані мистецькі групи завітають до Детройту, де у найбільшій залі „Форд Авдиторіюм" дадуть свій концерт.

Вільна, мелодійна українська пісня і бравурний український танок загостять до великих американських театрів, — це все ви почуєте і побачите на концерті „Луни Украіни.

Тенісовий турнір у подвійній і мішаних грах за нагороди Союзівки

Цьогорічні тенісові змагання у подвійній грі чоловіків і юнаків та у мішаній грі відбудеться в суботу і неділю, 11-го і 12-го серпня ц.р. на кортах Союзівки. Турнір цей переводить тенісова секція Карпатського Лещатарського Клюбу, Ню Йорк, який в цьому році почислає відзначування 50-ліття свого існування. Нагороди за перші і другі місця у кожній групі уфундувала Управа оселі УНСоюзу „Союзівка", відзначаючи цим 20-ліття існування Оселі. Початок подвійних гор чоловіків в суботу, 11-го серпня, о годині 9:30 ранку, а подвійних гор юнаків і мішаних гор, о 2-ій год. по полудні в суботу. Зголошення приймає Ярослав Рубель телефонічно на число: (212) 224-2170, а також перед турніром на кортах.

Минулого року перше місце у подвійній грі чоловіків зайняли З. Яцків і Ю. Філінський перед Ю. Савчаком і З. Марковичем.

У мішаній грі — пара Ю. Савчак і Д. Ленець перемогла П. Шипринкевича і І. Сочинську, а у подвійній грі юньйорів перше місце зайняли П. Гнатюк і Б. Федун, а друге — брати Марко й Ігор Ференцевичі.

Запрошуємо усіх тенісистів взяти участь у цьогорічному турнірі в подвійних і мішаних грах.

Роб

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ТОМА ТИРБАЙН (ЩЕРБА), член УНС Відд. 65 Б-ва св. Володимира в Елізабеті, Н. Дж., помер 2 квітня ц. р. на 92 р. ж. Нар. в с. Полониця, пов. Сянок і став членом УНСоюзу в 1917 р. Похорон відбувся 5 квітня 1973 р. на цвинтарі Grace Lanod Memorial Park, Kenilworth, N.J. Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АДЕЛЯ МАРІЯННА РИГА, членка УНС Відд. 147 Б-ва св. Михаїла в Аллентавні, Па., померла 10 травня 1972 р. на 43 р. ж. Нар. в Ню Йорку, Н. Й., і стала членкою УНС 1968 р. Полишила в смутку мужа Михайла та 3 дітей: Михайла, Христофора, Тересу. Похорон відбувся 13 травня 1972 р. на цвинтарі Вудлоун в Аллентавн, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Гуцалюк, секр.

МАРІЯ ФЕДИШ, членка УНСоюзу Відд. 287 з Джерзі Сиһі, Н. Дж., померла 30-го квітня 1973 р. на 49 р. ж. Нар. в Бриж Вер, Па., і стала членкою УНС в 1941 р. Полишила в смутку мужа Михайла, доньку Марію Анну, сина Михайла. Похорон відбувся 4 травня 1973 р. на цвинтарі св. Антонія в Навзет, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

О. Стецура, секр.

МИХАЙЛО САЛЯК, член УНСоюзу Відд. 333 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Монессен, Па., помер 26 квітня ц. р. на 77 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1917 р. Полишив у смутку дружину Єву. Похорон відбувся на цвинтарі Grandview, Monessen, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНТІН С. СЕЛЕМАН, член УНС Відд. 390 Т-ва ім. Івана Франка в Брістол, Конн., помер 12 березня 1973 р. на 58 р. ж. Нар. в Ню Брітан, Конн. і став членом УНСоюзу в 1935 р. Полишив в смутку дружину Алісу, сестру і 2 братів. Похорон відбувся 14 березня ц. р. на цвинтарі св. Михаїла з Терзвілі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ІВАН ПАНЧЕНКО, член УНС Відд. 127 Б-ва св. Миколая в Бофвало, Н. Й., помер 17-го квітня ц. р. на 76 р. ж. Став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку доньку Марію та родину. Похорон відбувся 20 квітня 1973 р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТАРЗАН, Ч. 6962. Тарзан відмовляється жити в оселі лікуючих мужів

KAI, TARZAN! MANY TIMES WE SAY LIVE HERE WITH US! MANY TIMES WE HOPE YOU SAY YES! WHY YOU ALWAYS SAY... BUT?

TO WISE AND GOOD FRIENDS—WHO RETURNED STRENGTH TO MY LEGS, AND WHOSE FEAST I ENJOY—I CANNOT QUICKLY SAY... NO!

THEN SAY YES, TARZAN! WE BUILD YOU FINEST BIG HOUSE IN MEDICINE VILLAGE!

Ваше запрошення жити тут з вами, друзі Меду і Момбаю, є для мене великою пошаною! Я тут можу втішатися здоров'ям і комфортом, але...

Ей, Тарзане! Багато разів ми просили тебе жити тут з нами! Багато разів ми надіялися, що ти скажеш — ТАК! Чому ти завжди кажеш... але?

Мудрим і добрим друзям, які повернули силу моїм ногам і гостиною яких я тепер насолоджуюся, я не можу так швидко сказати... Ні!

Тоді скажи ТАК, Тарзане! Ми для тебе збудуємо найкращу велику хату в оселі лікуючих мужів!